

Слово за тобою, Сталіне!

Володимир Винниченко

(Політична концепція в образах)

Роман (Скорочено)

[Події відбуваються після закінчення другої світової війни. У Москві проживають брати Іваненки — українці, що колись були членами партії українських соціалістів-революціонерів. У 30-ті роки їх було заарештовано за членство в таємній організації, яка боролась за волю й самостійність України. Нелюдські катування витримав лише Марко Іваненко, якого було заслано на каторжні роботи до північного концтабору, а Сергій, Степан та Євген підписали все, що від них вимагала влада, і стали сексотами (секретними співробітниками) таємної служби. Степан Іваненко отримав навіть посаду депутата Верховної Ради, але в дійсності він працює таємним провокатором сталінського МДБ (Міністерства державної безпеки) і допомагає виловлювати ворогів режиму. Одного дня Степана Петровича викликали до Миколи Белугіна, начальника секретного відділу МДБ. Белугін повідомив, що Марко Іваненко тяжко хворий, але перед смертю хоче розкрити братові "секрет великої державної ваги". Степан Петрович їде до концтабору. Марко помирає, але перед смертю передає Степанові листа, в якому стверджується, що існує масова таємна антисталінська організація "термітів", яка має на меті зруйнувати тоталітарний режим. Вона має й свій пароль. "А він такий: треба сказати два рази "ніч". Коли скажеш це слово солдатіві народної армії, він повинен два рази відповісти тобі: "ранок". Але члени цієї організації не піддаються на провокації, вони ніколи не скажуть "ранок" таємному сталінському агентові.

Степан Петрович пропонує своєму керівництву дізнатись, чи насправді існує така організація. Для цього Іваненко зустрічається з членом Політбюро "Дев'ятим", своїм давнім знайомим. "Дев'ятому" він говорить, що розробив з провокаційною метою спеціальну теорію, яка, за умови її реалізації, допоможе ліквідувати режим. З документами кореспондента "Правди" Андрія Зінчука він має поїхати в Україну, де, на його думку, знаходиться "гніздо термітів", і провести опитування громадян, щоб виявити їх ставлення до цієї теорії. Якщо хтось її підтримає — значить він "терміт". "Дев'ятий" просить його також дізнатись про справжні настрої населення, про його ставлення до влади.

Степан Іваненко — Андрій Зінчук — їде в Україну. Людям, з якими він зустрічається, "кореспондент" розповідає про теорію "трудої колектократії". Суть її полягає в тому, що, зважаючи на загрозу нової світової війни, яка знищить все людство, капіталістичні та соціалістичні країни мають погодитись на своєрідний експеримент: власність має належати відтепер не капіталістам і не державі, а трудовим колективам, тобто людям, які працюють на певному підприємстві. Коли б такий спосіб господарювання (в поєднанні з політичною демократією) довів би свою перевагу, то зникла б і небезпека атомної війни.]

Розділ 10

З огляду на те, що Семен Семенович Строганов, будучи сильно зайнятий державними справами, не міг прийняти журналіста Зінчука в інші години, він призначив йому інтерв'ю в себе під час обіду. Як і більшість високопоставлених осіб, а надто близьких до Політбюра ВКП(б) та генерального секретаря компартії України, чи краще сказати віцекороля її, Строганов жив у Липках [1], в чудесному "особняку". Особняк (як і кожне житло високопоставлених осіб) був обведений з усіх боків високим муром, як біля тюрми, повз який день і ніч ходили вартіві. Пропуск за цей мур через залізні ворота давався після пильної перевірки документів і часом обшуку.

Од воріт до будинку, що стояв на горбі, ішла чудесна липова алея і з ганку його видно було такий краєвид, що від нього хотілося з захопленням крикнути. Запрошених на обід гостей, розуміється, не примушують чекати в приймальні, а надто післанця "Правди", чи то пак Сталіна. Навпаки, це він примусив чекати хазяїв, бо назустріч йому зразу ж вийшов сам Семен Семенович, який, привітавшись і взявши його під лікоть, зараз же повів його до їдальні. Там він представив його дружині, молодій дамі з модною зачіскою і пофарбованим "платиновим" волоссям, яка посадила його поруч себе. В їдальні вже були якісь істоти, але, видно, такої невисокої окости, що не варто було представляти їм гостей (мабуть, секретарі, друкарки, гувернантки та таке інше), і двоє дітей. Ці останні, хлопець і дівчинка, правда, мали такі свіжі, рожеві, чисті-чисті личка і такі ясні, веселі очі, що він їм без представлення одверто посміхнувся, і вони зараз же відповіли йому ясним, довірливим, охочим усміхом.

— Які чудесні личка! — прихилившись злегка до хазяйки, сказав журналіст Зінчук і цим одразу привернув до себе серце матері. Навіть сам Семен Семенович посміхнувся, і після того за столом розіслався м'який непримушений настрій.

Семен Семенович звичайно за обідом не любив говорити, але з гостем із Москви трошки зрадив свою звичку і говорив досить багато та весело. (Правда, він сьогодні одержав із Кремля, від самого Політбюра схвальний відгук на свій останній секретний рапорт про загальний стан на Україні). Сам огрядний, одягнений з елегантністю старих російських аристократів, він і очі, і уста, і навіть трохи роздушений ніс мав такі певні в собі, такі спокійно-владні, що не уявлялося, як можна було перечити їм у чому-будь.

— Любо, ти не так тримаєш виделку, — раз сказав він дочці; сказав спокійно, майже м'яко, але і дочка, і гувернантка, і навіть мати злякано схвилювались і вмить виправили це маленьке злочинство.

Ну, обід був такий, якого Іваненко, будучи з радянським міністром на парадних обідах президентів різних західних республік, не часто їв. Чорна ікра, розуміється, як банальність, а після неї такі страви і вина, яким навіть він назви не знав. Коли дійшов обід до кінця, у всіх, навіть у дітей, очі життєрадісно й п'януvато блищали.

Після обіду Степан Степанович запросив гостя до свого кабінету.

— Там ми займемось нашою справою, — додав він з усміхом і з вибачливою величністю повів рукою наперед себе, тим показуючи гостеві дорогу.

У кабінеті перед широким, півкруглим, широко розчиненим вікном між двома

спокійними, глибокими фотелями стояв маленький столик, а на ньому невеличкі чашечки з чорною кавою і шухляда з сигарами, переперезаними золотими поясочками. За вікном унизу, на першому пляні соковито зеленіла галявина, оточена квітами, а за нею, за муром, розлягався отой самий захоплюючий краєвид: синя височінь неба, фіолетова далечінь обрію, срібна сталевість Дніпра і щедра, сяйна, золота ласка сонця на всьому.

— Яка могутня краса! — сказав Степан Петрович і стримано повів рукою на краєвид.

— Так, гарно, — владно і вибачливо ухвалив Строганов і теж повів рукою, тільки на фотель і сигари. — Прошу сісти, взяти сигару, покуштувати справжньої турецької кави і, коли ваша ласка, викласти мені предмет нашого інтерв'ю. Вибачте, мушу попередити: маю не більше години вільного часу.

— О, цього цілком досить! — запевнив поспішно журналіст Зінчук і швиденько сьорбнув кави. Після того так само швиденько вхопив жовту тугу рурочку сигари з червоно-золотим пасочком, закурив її від піднесеного хазяїном вогню, подякував і зараз же почав викладати свою "принаду".

Строганов слухав спокійно, нерухомо, без ніякого знаку свого ставлення до викладу, тільки час від часу потягаючи дим сигари й присьорбуючи каву. І в цих рухах була все та сама певність, владність, спокій. Коли журналіст Зінчук закінчив, Семен Семенович глянув на золотого годинника на лівій руці, кілька секунд подумав і сказав:

— Хороша ідея. Може бути корисною.

— А чим саме, Семене Семеновичу? — поштиво спитав інтерв'юер із Москви і витер хусткою чоло, на якому від викладу і наслідків обіду виступила пітна вогкість.

Строганов спокійно відповів на запитання:

— Тим, що вона може збільшити могутність Росії, чи коли хочете, Радянського Союзу. До речі: ви — українець, здається?

— О ні! — скрикнув Степан Петрович. — Я чистісінький росіянин. Моє прізвище ніби трохи... українське, але я...

— А? Ну, тим краще. Значить, будемо говорити без цих глупих національних рахунків, як двоє "русских" людей і, розуміється, комуністів. Так от, я кажу, що, на мою думку, ідея цієї, як її, колек...

— Колектократії.

— Так, колектократії, може бути дуже корисною. Якщо, розуміється, її уміло, дипломатично і стратегічно вжити. Але щодо цього то я ні трішки не боюся: Йосиф Віссаріонович такий дипломат і стратег, якого в історії людства не було й напевно не буде. За це ми можемо не турбуватись.

(Степан Петрович про себе зазначив: Строганов не сказав ні "наш великий вождь", ні "наш єдиний Сталін", бо це було б трохи вульгарно, банально, а головне трішки віддаляло б Семена Семеновича від Сталіна. "Йосиф Віссаріонович", це показувало, що Семен Семенович був у якійсь інтимній близькості до нього).

— ...Але мова тут іде не про Йосифа Віссаріоновича, а про мене, про мою скромну

опінію, яка цікавить "Правду". Отже я повторюю: ідея хороша й може бути корисною нам, бо може розгорнути нашу міць на всю планету.

— А як ви собі уявляєте, Семене Семеновичу, це розгорнення? Яке воно буде: фізичне, політичне, воєнне?

— Всяке, насамперед, розуміється, політичне. Пропозиція від нас колектократії всім урядам світу як способу замирення народів зразу приверне до нас симпатії всіх трудових мас планети. Капіталісти, розуміється, не приймуть її. Тим краще. Цим вони вдвоє, втриє збільшать силу прихильності до нас усіх народів. Треба признатись, що цілий ряд обставин останнім часом спричинилися до ослаблення цієї прихильності. Отже, пропозиція колектократії з нашого боку і відмова імперіялістів, надто американських, зразу підняла б наші політичні фонди. Наші друзі, комуністичні партії на Заході, захитані всякими мерзотниками Тітами, набрали б нової сили, компартії скрізь здобули б більшість голосів на виборах, і вплив Росії на світовому форумі набрав би величезного розміру. І хто зна: може, ми й без війни опанували б усю планету. Москва стала б столицею і владаркою світу без проливу крові, принаймні російської. Можливо, що в деяких країнах дійшло б до крові, але тільки внутрішньої, барикадної крові. Але тим краще: тим швидше ми могли б узяти ті країни в свої руки.

— Вибачте, — знову з поштивою влазливістю вставив журналіст Зінчук, — а як ви ставитеся до того, що разом з постановою Об'єднаних Націй про ідею соціально-економічної демократії було б поставлено пропозицію про політичну демократію?

Строганов здивовано закинув головою назад.

— Будь ласка! У нас є найкраща в світі політична демократія.

— Так, але імперіялісти настоювали б на тому, щоб було прийнято їхню демократію, і то під інтернаціональним контролем.

— Цього ніколи не буде! — рішуче й категорично покрутив головою Строганов.

— Але ж тоді вони не згодяться на колектократію. Це ж була б найсутніша умова прийняття її ними. Невиконання цієї умови розірвало б порозуміння.

— Будь ласка. Нам тільки цього й треба.

— Значить, розрив? І ніякого миру?

— Не ми винні. Відповідальність за це перед народами нестимуть капіталісти й насамперед американські. Бо це вони розірвуть переговори, а не ми. Ми готові на все: і на економічну, і на соціальну, і на політичну, і навіть інтернаціональну демократію. Будь ласка. І розуміється, трудящі в усьому світі стануть на наш бік і почнуть вимагати заведення колектократії. Капіталісти не будуть згоджуватись. І таким чином шанси на революцію збільшаться. А на випадок війни робітництво противника, обурене незгодою капіталістів на колектократію, буде бити їх ззаду.

— Значить, на вашу думку, війна — неминуча?

— Чи неминуча війна, я не скажу так категорично. Але що наша влада на всьому світі є неминуча, то за це є всі сто відсотків, коли капіталізм одкине колектократію.

— Але ж Сталін сказав, що дві системи, капіталістична й комуністична, можуть ужитися разом, що можна встановити рівновагу сил на землі й жити собі без війни. Так

і багато західніх політиків кажуть.

Строганов вибачливо посміхнувся і обережно скинув сіру шапочку попелу з сигари в попільничку.

— Що Сталін, цей великий дипломат і найрозумніший стратег на світі, це сказав, то це — правда. Але для кого сказав? Для дурників, товаришу. Для тих, хто охоче здається на сентиментальну казку. Це — казка, ця знаменита рівновага сил. Казка для політичних дітей, яких є так багато на землі. Сталін знає, до кого він говорить. Ніякої рівноваги ніколи з капіталістами у нас не було. З нашого боку є тільки воєнний камуфляж оливковим гіллям. Нехай собі тішаться дітки його чудесним виглядом і не дуже готуються до війни.

Журналіст Зінчук теж обережно зсунув з сигари сіру шапочку в попільничку й з усміхом сказав:

— Так, але як нам бути тоді, коли капіталісти на випадок розриву, боячись нашого дальшого впливу на їхні маси, причепляться до якоїсь дурниці й проголосять нам війну?

— Вони ніколи цього не зроблять. Вони занадто бояться нехиті своїх мас до війни. Це — наш великий козир. Західні демократії ніколи перші не почнуть війни. Ми можемо спокійно видирати у них шматочок за шматочком територію планети. Не будуть же справді американські маси йти битись з нами за якусь там частину Німеччини, чи Австрії, чи якоїсь іншої країни, які нам потрібні.

— Ну, а все ж таки? А як вони виразно поставлять питання: або колектократія й тоді їхня політична демократія у нас, або війна, що ж ми? Відмовимось? Воліємо війну?

Строганов не зразу відповів. Він довгенько дивився якимсь мрійним поглядом на широчінь пейзажу, потім сказав:

— Будучи добрим учнем Сталіна, я сказав би: розуміється, прийняти їхню демократію, а не війну.

— Як??

— Не лякайтеся, — вибачливо посміхнувся Строганов. — Від прийняття до здійснення дуже далеко.

— Але ж, кажу, вони поставлять умову контролю.

— Будь ласка. Тільки хто нас може проконтролювати? Чи встановили ми економічну колектократію? Встановили. От вам один завод, от другий, спитайте робітників, як вони працюють, хто вони на заводі. Всі як один скажуть, що працюють вони вже по-новому, по-колектократичному, що вони повні хазяїни. Політичні вибори? Будь ласка: всі голосують за Сталіна.

— Так, — нерішуче сказав журналіст Зінчук, — але ж вони так легко не повірять.

— Не повірять, не треба. Пришлють нам дужчу контрольну комісію? А ми проголосимо на весь світ, що ця контрольна комісія — шпигуни, прислані для саботажу колектократії, для зриву миру. Ми їх арештуємо, вчинимо суд над ними й вони самі признаються в усіх злочинах. Нам не повірять? Хто? Політики, журналісти, інтелігенти? Плювать нам на них. Нам повірять маси, оті маси, які ненавидять своїх

капіталістів. І знову тільки ми будемо у виграші, а не вони, бо масам буде ясно, що ми за колектократію, а капіталісти проти. Так, дорогий, ідея колектократії чудесна зброя, і я не буду здивований, коли Сталін візьме її в свій арсенал. Розуміється, він її гарненько розфарбує, виставить усі привабливі боки, але служити вона буде нам, нашій силі й владі.

— Так, — знову згодився журналіст Зінчук, — це правильно. Але що як капіталісти все ж таки не згодяться і не злякаються навіть, мас? Не маси ж рішають питання війни, а вони. Значить, таки війна?

— А хоч би й війна? — з гордим викликом випростався Строганов. — Ми ще побачимо, хто переможе. Росію ще ніхто не перемагав. Не переможе її й Америка. З нами вже більше мільярда людей, півлюдства. Ми маємо майже всю Азію, за два тижні після проголошення війни будемо мати всю Європу. Африка й Австралія самі впадуть нам у рот, як стиглі груші. Лишиться сама Америка. Прекрасно. Ми її за рік задушимо ззовні й зсередини. І от тобі й війна. З Росією могутній спільник, якого не мали досі жодні завойовники світу; це — велика ідея комунізму, яка двигав народами. А у капіталістів ніякої такої ідеї немає, і вони з війною чи без війни засуджені на поразку.

— А як вони візьмуть ідею колектократії, серйозно, чесно візьмуть? — тихо спитав Степан Петрович. — Чи не стане вона дужчою за ідею комунізму? Вона, кажуть автори цієї ідеї, конкретніша, наявніша, спокусливіша, зрозуміліша масам.

— Значить, капіталісти пішли б на самоліквідацію? — з цікавістю спитав Строганов.

— А що ж? Деякі їхні ідеологи вже кажуть: коли б виразно стало питання: або комунізм і з ним криваве знищення капіталістів як кляси й як людей плюс руїна світу й страждання всього людства — або трудова колектократія, себто повільне поступове переформування людського господарства на справедливих, як казав папа римський, підставах і відшкодовання приватних капіталістів за справедливою оцінкою, то вони в більшості своїй прийняли б колектократію. І стали б, може, її цінними робітниками і захисниками, хто, мовляв, знає?

— І тоді, значить, поставили б Росію на коліна, вихопили б у неї її велику місію владарки світу, звели б її на колишнє становище поплентачів Заходу? І її роздерли б на шматки? І всі ці України, Грузії, Естонії "самостійно" наплювали б на неї з лона світової федерації?

Строганов устав і, дивлячись на Зінчука гострими очима, сталево сказав:

— Ніколи цього не буде! Сталін ніколи на це не піде! Навіть деякі, не всі звичайно, наші вороги, російські емігранти, демократи й соціялісти, і ті признають йому заслугу, що він не допустив до "расчленения России". Навіть вони плюють на ту світову федерацію разом з ним.

Степан Петрович витер долонею піт на чолі й тихо, майже пошепки спитав:

— А як Сталін усе ж таки піде? Ради миру? Строганов раптом пильно подивився на журналіста Зінчука, післанця "Правди", себто Сталіна, і теж тихо сказав:

— Ви думаєте? Ви щось знаєте?

— Я нічого не знаю, — ухильним тоном відповів післанець. — Я просто, виконуючи

завдання, питаю вас: як Сталін піде на це, то що ми повинні робити?

— Сталін не піде на це! — злісно вирвалось у Строганова. — Не піде, я вам кажу!

І він навіть рвонувся вбік і зробив кілька кроків до столу. Потім вмить повернувся назад, майже підбіг до Зінчука і крикнув йому в лице:

— А як він піде на це, то ми, всі руські люди... Він раптом зупинився, прокашлявся і взяв з ребра попільнички недокурену сигару в рот. Журналіст Зінчук пильно стежив за ним і ждав. Строганов глянув на годинника й злякано скрикнув:

— О, я запізнився на засідання! Це всі ваші запитання? Іваненко, не хапаючись, підвівся й відповів:

— Так, це всі мої запитання. Дякую сердечно за відповідь.

— Але це ж інтерв'ю, розуміється, не для друку? — тривожним, не тим уже певним і владним тоном, спитав Строганов.

— Ну, розуміється, розуміється! — не тим уже запобігливим тоном відповів журналіст Зінчук. Могутній Семен Семенович Строганов, віце-король України, нащадок російських завойовників, непевно, скоса поглядаючи на лице паршивенького журналіста, сам провів його аж на ганок і ще раз міцно потиснув йому руку. Журналіст Зінчук спокійно пройшов повз сторожеву охорону й ввічливо злегка уклонився їй.

І того ж дня надвечір із кімнати журналіста Зінчука швиденько вийшов якийсь чоловік з клуночком під пахвою і замкнув за собою двері. На голові в нього була старенька жовта кепка, на тілі потерте, підлатане убраннячко, з-під якого на шиї виглядав комір синьої полинялої аж до білого косоворотки. Лице було вкрите якимись плямками, зморшками, під носом стирчали руденькі коротенькі вусики.

Проходячи повз одчинені двері готелю, він зробив очима знак управителеві і хапливо вийшов на вулицю. Наздігнавши автобус, який якраз повільно йшов біля тротуару, він ускочив у нього. Сівши всередину, він пригорнув, як дитину, до грудей собі тісно набитий клуночок.

На кінці вулиці автобус завернув униз до Дніпра на Поділ. Іваненко весь час уважно придивлявся до перехресних вуличок. Нарешті, впізнавши щось ніби знайоме, він на наступній зупинці вийшов з вагону й пішов назад. Це був робітничий квартал (трішки відмінний від того, де жив Строганов). Будинки тут були старі, брудні, притулені один до одного, деякі вікна заліплені папером, замість скла.

Але Степан Петрович дивився на них зі зворушеним усміхом в очах: ті ж бо самі, що були тридцять років тому, неначе не було ні війн, ні революцій, ні стількох усяких змін і катастроф життя. От тільки деякі, видно, полисіли, загубили штукатурку, деякі посліпли, деякі присіли від старечих недуг. Ось і той самий завод, в якому не раз доводилось йому на мітингах виголошувати громові промови проти царизму, такий самий брудний, чорний, закурений.

І люди йшли вулицею ті самі, що тридцять років тому, тільки й вони теж стали немов старші, брудніші, подертіші, в тих самих кепках, хусточках, у стареньких, латаних і просто дірявих піджаках, або спідницях. І обличчя в них були ті самі, стомлені, нудні, заклопотані, понурі, то п'яні, то тверезі, всякі, тільки не веселі.

Аж ось і той самий будинок, що його шукали очі з вагона автобуса. Аж серце завмерло від ніжності й хвилювання. І ворота ті самі, і халабудка двірника, і те саме, як велетенський колодязь, вузьке подвір'я між двома чотириповерховими будівлями. В глибині його повинна бути одноповерхова, довга, порізана на кілька частин, як велетенська ковбаса, будівля. Є вона чи нема?

Степан Петрович зайшов у ворота й жадно подивився в глиб колодязя-подвір'я. Так, є, стоїть вона, наче тільки вчора покинув її. Стоїть зворушливо стара, брудна, темна, смердюча, як і тридцять років тому була.

Але тут із дверей великого будинку вийшов чоловік з обмотаними ганчірками (замість чобіт) ногами, з сіро-сивою бородою і з мітлою в руці. Побачивши Степана Петровича й озирнувши його з кепки до старих, стоптаних черевиків, він суворо, тоном сторожі особняка Строганова спитав його:

— Тобі чого, громадянин?

Громадянин вийняв із кишені кілька монет і з ласкавеньким, привітним усміхом добрих очей підійшов до охоронця.

— Прошу вибачити, що турбую вас... — сказав він і навіть злегка підняв кепку. Та тут же взявши руку двірника, тикнув у неї монетки. Така ввічливість громадянина виразно зм'якшила суворість охоронця і він поблажливо сховав гроші в кишеню.

— Тут усяка шантрапа швендяє, так і на порядних людей доводиться гримати, — немов би вибачаючись, сказав він. — А вам чого желательно, товаришу?

Товариш прихилився до нього й з ласкавою таємничістю проговорив:

— Та я желав би просто спитать, чи вже вернувся з роботи Григор Криниченко?

— Який Криниченко? — здивувався двірник. — Гм! Таких у нас немає.

— Тю, переплутав! Та отой, що живе он-там у тій пристройці, в крайній кімнаті.

— А, Юхим Біленко?

— Так, так, так! Юхим же, Юхим, а я Григор. Їх троє братів, так я їх переплутав. І жінка в нього... як її? Ганна ніби?

— Е, ні, Оксана.

— Так, так, так: Оксана! То в Григора Ганна, а я... Я їхній родич, знаєте. Здалеку їду, та оце заїхав. Так що вони, мабуть, вдома тепер? З роботи вернулись?

— Та вже, мабуть, і повечеряли. Вже не рано. Справді в "колодязі" вже сутеніло.

— А де їхня квартира?

— Та он — та ж таки крайня. Аж у кінці пристройки.

— Ну, спасибі. От таки знайшов. Треба відвідати. І, вийнявши ще кілька монет, зраділий родич втиснув їх у безвольно, покірно звислу руку охоронця ладу. Той зворушено розсунув усміхом зарослі сірою щетиною уста й винувато сказав:

— Та не безпокойтеся, товаришу. Он та сама крайня. Вони всі вдома, і Юхим, і Оксана, і дітки їхні. Отак просто йдіть...

І він ще щось говорив навздогін родичеві, але той ішов уже не озираючись повз "пристройку", повз двері й вікна кожного розділу її. Нарешті підійшов аж до "самого крайнього" й зупинився біля дверей.

Гей, двері були тепер не ті! Двері були, видно, нові та ще й недавно пофарбовані сірою, хорошою, арештантською фарбою. Але вікно було те саме, воно так само, як і тридцять років тому, дивилось на смітник і кльозет, що були теж такі самі, як тоді. І запах гут стояв той самий задушливо-гнилий, огидний. І вікно було так само, наче від цього запаху, глухо запнуте якоюсь червоною запоною й тьмяно світилось.

Ні, ні, тут усе було трошки інше, ніж там, у Липках, звідки він тільки що прийшов. Але яким зворушенням віяло від цього старого, рідного "колодязя", навіть від цього смітника, від цих подертих стін "особняка" Юхима Віденка. В цьому "палаці" колись, так давно-давно і ніби тільки вчора, він, Степан Іваненко, студент, член комітету українських соціалістів-революціонерів "здіймав пролетаріят духом правди й свободи". Так само надвечір він непомітно приходив сюди, так само переодягнений у стару кепку й подерте убрання. Його вже чекали такі самі, як він, безвусі, молоді, але страшно серйозні, таємничі личка товаришів з заводу, і він їм годинами розповідав, що таке соціалізм, коли він настане на землі, як тоді люди будуть жити й працювати в палацах, ясних, уквітчаних квітами, в музиці, в спокої. Як усякі "пристроики", "нужники", злидні, воші, голодування, пани, жандарми, — все це зникне із землі на віки-вічні й тільки тяжкий кошмарний спомин про них лишиться в людей. Ті молоді обличчя десь дуже тепер постарілись, згадують його пророцтва та радісно дякують йому: адже вони вже дожили до обіцяного ним соціалізму. Ось він як пахне!

Степан Петрович люто плюнув і рішуче постукав у двері, за якими чувся дитячий плач і сердитий жіночий голос. Вад стуку і плач, і голос стихли. Тоді Іваненко надушив на клямку й потягнув двері до себе. Вони розчинились, і на нього війнуло іншим духом, духом застояної, теплої вогкості, якогось варева, тютюну й ще чогось важкого. "Квартира" вся складалась з однієї кімнати. В ній коло дверей була піч, за піччю — велике ліжко, проти нього на підлозі — купа лахміття, з-під якого визирало трое дитячих голівок. А коло вікна ліворуч, проти печі, припнувся стіл. На ньому стояла невеличка гасова лампа, біля лампочки над листочком друкованого паперу нахилилась голова хлопчика років дев'яти. Біля печі, коло лави з посудом стояла жінка, худя, довгоноса, остроока, з навислими на щоки пасмами брудно-темного волосся. А на стільці, з другого боку столу, сидів з цигаркою в роті чоловік з жовто-сірим лицем, з пукатими жовтими очима, з жовто-брунатними вусами, весь ніби прокопчений жовтим димом.

Усі голови встромили в Степана Петровича вражені очі й ждали.

— А чи живі, чи здорові, Юхиме й Оксано з дітками? — весело гукнув гість і зачинив за собою двері.

Юхим і Оксана презирнулись. Юхим, не підводячись, підозріло, непривітно озирнув гостя і запитав:

— А ви хто за чоловік?

Гість озирнувся на двері, глянув на вікна і тихо сказав:

— Знайомий вашого родича.

— Якого родича?

— Того, що там... пропадає. В концтаборі.

— Брата Панаса?! — чи то з жахом, чи з вибухом радості скрикнув Юхим.

А жінка випустила з рук просто на підлогу мокру ганчірку й прошепотіла:

— Боже наш, Боже наш!..

— Так, Панаса, — хитнув головою гість і широко посміхнувся. І очі його так привітно, так одверто, так по-рідному озирнули всіх, що Оксана, витерши руку об хвартух, спустила заткнутий за пояс поділ спідниці, відмахнула пасма волосся й кинулась до гостя.

— Та заходьте ж ближче! Та от сюди! Та, Юхиме, дай же стільця чоловікові. Гаврику, тікай звідти, сядь коло печі з своїм ученням.

Юхим швиденько підвівся, зашамотався й від хвилювання не зміркував, що міг же подати гостеві свого власного стільця. Схопивши звільненого хлопцем стільчика, він для чогось підніс його наперед, поставив з другого боку столу й навіть рукою потер по ньому.

— Ось тут, сідайте, прошу вас! — посміхаючись до гостя й показуючи великі жовті зуби, прохрипів він закуреним голосом.

Степан Петрович, мило посміхаючись, повісив кепку на кілок біля дверей і сів на показаний стілець, поклавши собі на коліна свій туго набитий клуночок. Оксана підійшла до гостя ближче й, жадно дивлячись йому в лице, тихо, таємниче спитала:

— Ну, як же він там? Пропадає, кажете? Степан Петрович сумно похилив голову.

— Пропадає. Каторжні роботи.

— А ви ж як?.. Ви бачили його, чи що? Гість понуро посміхнувся.

— Та бачив. Разом з ним п'ять років ліс рубали у Сибіру.

— Боже! Ліс рубали. А вас же за що? Теж за те, що вилаяли їхнього Сталіна?

— Гірше: самого Леніна.

— Одна чортяка.

— Та я своє відбув, і мене після десяти років каторги випустили на волю. А Панасові доведеться ще побути...

— Його ж на п'ятнадцять років... — хмарно вставив Юхим і сів на місце сина.

— Та так, так, — згідно хитнув головою гість. — Так от коли я виходив на волю, Панас попрохав мене, щоб я вас відвідав і розказав про нього. Та й гостинців прохав передати вам. Ось тут приніс трошки...

І Степан Петрович, розв'язавши клуночка, почав витягати з нього гостинці. Юхимові — добру, синю, з пришитим коміром сорочку, яку й на свята не сором одягти. Оксані чудову, жовтогарячу кохтину, від якої Оксана так засяяла й засоромилась, що аж одвернулась. Дітям — по парі штанців і по сорочці (не знав, що є вже четверте). Потім пішли хусточки, теплі панчішки, мило, дзеркальце, знову шкарпетки, знову хустина. На столі зробився цілий базар. З підлоги посхоплювались дітлахи, позбігались до столу й жадібними, дикими очима й руками хапали подарунки й тягли до себе з криком, сміхом, плачем. І хто його зна, до чого б воно дійшло, коли б батько й мати не повідганяли дітей від столу й не повкладали назад під лахміття. Розпатлані, замурзані,

сіро-жовті, очманілі від радості й одчаю, вони не переставали дивитись до столу широкими, блискучими очима. Степан Петрович відвернув від них свій погляд, — так, так, вони були трішки відмінні від тих милих, чудесних, так гарно зачісаних голівок, які він кілька годин тому бачив там, на горі, на фоні могутнього краєвиду, діточок з такими ясними, одвертими, задоволеними очима.

Сховавши надзвичайну спокусу для дітей і ще раз та ще раз подякувавши гостеві, хазяїни затурбувались: Господи, чим же його почастувати, чим прийняти такого доброго післанця від мученика-брата? А в хаті ж не то що горілки чи чогось доброго до неї, а й сухого хліба ні шматочка.

Тоді чудодійний післанець, зрозумівши замішання господарів, з загадковим усміхом знову розв'язав свою торбу й почав викладати з неї на стіл: насамперед черевату, жовто-білу пляшку горілки, потім темно-зелену пляшку вина; далі великий буханець прекрасної пшеничної паляниці, далі добрих фунтів два ковбаси; ще далі велику скибку жовтого сиру; а на кінець товсту паперову торбинку цукерків. Тут діти, як тільки почули з вигуків батьків і брата Гаврика, що там вийшло з тієї магічної торби, не витримали й вихором кинулись до столу, як дика татарська орда. Їх знову хотіли спинити й відтягти до лахміття, але вони вчинили такий вересклий опір, що гість утрутився і залагодив конфлікт пропозицією піти на обопільні поступки: дітей розсадити на лахміття, дати їм по шматку паляниці, по доброму кільцю ковбаси, по скибці сиру, по два цукерки; а за це вони, з'ївши це, повинні влізти під лахміття, гарно вкритись ним і зараз же заснути. На тому й стало.

Гаврикові як старшому було дано його порцію на припічку біля печі, але теж з умовою, що він там сьогодні вивчить свій друкований папірчик на завтра до школи. Бо як не вивчить, то краще б йому й на світ не родитись! Гаврик понуро прийняв цю умову й почав теж уминати гостеві подарунки.

Разом з дітьми не витерпіли й узялись ласувати й батьки з гостем. Випили по чарці, закусили так, що аж затріщала ковбаса в роті, ухопили ще по одній, та ще по одній. Юхим із жовто-сірого став жовто-червоним, а Оксана, витерши губи ребром руки, смачно й густо розцілювала гостя в обидві щоки.

— Та й свято ж ви нам принесли, хай вас Бог благословить за нього! — сказала вона на закінчення й розчулено поклала в рот наготовлений цукерок.

Тим часом Гаврик уже давненько закінчив своє святкування і, як чесний контрагент, узявся за виконання прийнятої умови, тобто, підсунув до себе друкований папірець і почав бурмотіти з нього. Пробурмотівши за папірцем, він заплющував очі й намагався повторити напам'ять пробурмочене. Але воно, видно, не давалося, бо він безсило ворухив губами й не міг нічого з них видушити. Накінець в його повторюваному бурмотінні почали вже пробиватись нотки плачу.

— Учи, учи! — весь час оберталась до нього Оксана. — Не вивчиш, не дістанеш більше ні ковбаси, ні сиру, ні канахветів. Учи!

— Та я вчу-у... — з плачем у голосі згоджувався Гаврик, — так воно не влізає в голову... І знову бурмотів.

—..."В Радянськiм Союзi ти щастя знайшла, ти щастя знайшла, ти щастя знайшла..."

І з таким одчаєм і люттю повторював це "щастя", що аж гість зацікавився і запитав:

— А що то він вчить таке?

— Та отой гімн України їхній... — понуро пояснив Юхим. — Вийшов наказ, щоб усі учні по школах вивчили напам'ять оцей їхній гімн. Не гімн, а, звиняйте за слово, чисте г... Ну, а Гаврик наш ніяк не може його напам'ять узяти. Ну, прокажи нам, що ти вивчив. Прокажи швидше. Ну?

Гаврик сьорбнув носом, розгладив долонею папірець і почав механічним, високим голосом:

— "Живи, Україно, прекрасна і... і...

— ..."І сильна, і сильна..." — підказав батько.

— ..."Прекрасна і сильна, — повторив Гаврик. — В Радянськiм Союзi ти щастя знайшла..."

— Бодай їм було повік таке щастя! — тихо вставила Оксана, а Гаврик зупинився.

— Ну, далі, далі! — підштовхнув Юхим. Гаврик напнувся і потяг далі:

— "Між рівними рівна, між... між...

— "Мок вільними вільна"... — знову підказав батько.

— "Між вільними вільна, — підхопив Гаврик, — під сонцем свободи, як цвіт, розцвіла..."

— Бач, знаєш. Катай далі!

Підбадьорений похвалою, Гаврик ще напнувся і випалив;

— ..."І Ленін осяяв нам путь на свободу, і Сталін веде нас до світлих висот..."

— Завела б його чума на той світ від нас! — знову подала свою репліку Оксана. А батько зауважив вибачливо:

— Ти трохи пропустив. Ну, нічого, катай далі. Останній куплет. Ну?

Але "останній куплет" ніяк не піддавався натискові Гаврика, і тільки кінцевий рядок весь час вистрибував:

— "І в світ комунізму велично ідем... І в світ комунізму велично ідем..."

— Та що велично ідем, то так... А що ж перед цим було? Забув?

— Забу-ув... — з плачем вирвалось у Гаврика і крізь сльози він раптом скоромовкою додав:

— "І слава Союзу Радянськoму, слава, в Радянськiм Союзi ти щастя знайшла"...

— Ну, знаєш що, хлопче, — поставив батько, — лягай спати, а завтра рано я тебе збуджу і ти ще повториш...

Гаврик охоче вхопив папірець і з ним побіг до голівок, що, як жабки при березі з жабуриння, виглядали з лахміття.

А дорослі знову звернулись до своїх склянок з вином.

— Так, та-ак! — глибоко зідхнув Юхим, — знайшла щастя Україна в Радянськiм Союзi, отам воно по лісах Сибіру та отут... у лахміттях і злиднях. Так, так, слава Сталіну, що й казати. Він додав на червоному полі блакитну смугу і гадає заплатити

нею за заграбовану нашу державну самостійність і наш добробут.

Степан Петрович пильно, по черзі глянув на обоїх своїх хазяїнів. Розуміється, це були терміти, виразні, одверті, просто кричущі терміти. Тут і без принади та без паролю видно було. Але на всякий випадок, чи просто з цікавосте він, зідхнувши так само як Юхим, понуро промовив,

— Ех, ніч нависла над нами!

— Ой, ніч, ой, тяжка, страшна ніч! — підхопила Оксана. — І коли вона скінчиться, Господь його знає.

— Та, може, колись і скінчиться? Правда, Юхиме? — підштовхнув того гість.

Але Юхим сидів і все з тим самим виразом понурого суму й нічого не казав.

— Боюсь, що ніколи вона проклята не скінчиться. Хіба що війна всіх нас скінчить... — нарешті тихо пробурмотів він. А про "ранок" не згадав.

Та видно, що вони й не чули нічого про той бідний "ранок". Або, може, все ж таки недовіряли? Ну, добре, а якби вони сприйняли "принаду"?

І Степан Петрович, знову зідхнувши, почав:

— А от я чув, що за кордоном люди знайшли спосіб знищити і війну і большевиків та їхню ніч.

— Та не може бути?! — скрикнула Оксана. Одначе Юхим тільки наставив на гостя свої пукаті жовті баньки і мовчки ждав пояснення. І гість став пояснювати. Біленки слухали жадібно, але по-різному: Оксана весь час перепитувала, не розуміла, від захоплення сплескувала долонями. А Юхим усе мовчав, усе дивився жовтим, понурим поглядом у лице гостеві й кутив цигарку за цигаркою. Нарешті, коли гість виставив головні боки принади, Оксана не витримала й закричала:

— Та щоб ото наші нові царі, маршали, генерали та директори, та всякі інші советські пани, щоб вони ото віддали нам, робочим людям, заводи та фабрики, колгоспи? Щоб ото відмовились від усякого панування та розкошів?! Щоб перестали нас гнати, як худобу, на каторжну роботу? Та де ж це ви бачили таке?!

А Юхим спустив очі на стіл і рішучим, хмарним голосом додав:

— Ніколи, ні Сталін, ні його апостоли не приймуть цієї... колектикратії, чи як її?

— Колектократії, трудової колектократії.

— Нехай колектократії. Нащо вона їм? Хіба їм погано без неї? Отже пишуть про Україну їхні писаки: "В Радянськiм Союзi ти щастя знайшла". Коли вже є щастя, то чого його шукати в якійсь там колектократії.

Але Оксана заперечила, чи серйозно чи в насмішку:

— А чого ж вони ще в тому гімні кажуть, що "Сталін веде нас до світлих висот". Значить, ми ще внизу, ще нема нам ні світла, ні висот?

Степан Петрович всередині себе посміхнувся: "писакам" може здорово влетіти за такий "ухил", вони й не передбачали, що з їхнього "щастя" можна зробити такий простий і логічний висновок. Виходить не гімн, а хитра контрреволюція?

— Іноді сукини сини, нехотячи, правду скажуть... — буркнув Юхим. — Тільки дурних тепер уже мало у нас. Треба бути зовсім без розуму й без пам'яті, скотиною

якоюсь, щоб оце наше життя мати за щастя.

— А вони нас за таких і мають! — підхопила Оксана.

— Тож тільки худобі можна казати в лице, що вона має щастя, живучи в безпроглядній роботі й отаких злиднях та бруді... — І вона повела рукою по кімнаті, затримавши її на лахміттях дітей. — Бо худоба не може плюнути їм у морди їхні і крикнути: Брешеш, падлюко ти! Отак і ми, не можемо. От Панас сказав, і погнали прокляті душі на п'ятнадцять років у ще каторжнішу роботу, на ще страшніше скотяче життя. "В Радянськiм Союзi ти щастя знайшла"! От так щастя! А ми ще повинні співати й кричати "Слава Сталіну"! То не скотиняки ми, га?

Юхим понуро посміхнувся:

— Але ж вони нас запевняють, що в інших країнах по Європах, чи навіть в Америці, трудящі живуть під страшним тягарем капіталістів, що там і злидні, і голод, і неволя...

— Таке мовляв там страхіття, — вставила Оксана, — що наші злидні є чисте щастя.

— Так це ж знову тільки мовчазній скотині можна таке казати, — продовжував Юхим. — А ми ж тепер, після цієї війни, добре знаємо, яка це брехня. Мільйони нас були загнані ними ж таки у ті Європи, і ми на свої очі бачили, які там "злидні". Коли б у наших робітників чи селян було таке життя, яке я бачив у робітників та мужиків у Німеччині чи Франції, так, справді, сказав би "слава" Сталіну. Хай вони нам кричать своїми гучномовцями, що советський народ он як любить Сталіна, хай нам затикають рота своїми каторгами, а ми все ж таки говоримо. І ми таки слухаємо й інше радіо з Америки чи з Англії. Та й між собою ми все ж таки говоримо, бо ми не скотяки. При шпигунах та сексотах їхніх ми кричимо їм славу, а проміж себе, між своїми, маємо інші слова, от як з вами.

— О, маємо інші, маємо! — грізно підтвердила Оксана.

— І нехай тепер здійметься нова війна, ми їм покажемо, що ми знаємо, Вони гадають, що вони наших дітей так замурували й так їх напихають своєю пропагандою, що ті нічого іншого не знатимуть, що й критики у них не може бути. Брешуть. Наші діти теж не скотяки, вони теж уміють бачити та думати. А вони бачать, що в одних людей розкоші, а в інших злидні, що одні живуть у палацах, а інші в халупах, що одні мають шампанське, а в інших і на хліб нема. Так вони, наші діти, можуть і повірити, що в Радянському Союзі є справедливість та рівність? Та навіть тварина, коли їй погано, то й та брикається. А наші діти будуть співати славу Сталіну? Дурні вони, коли думають так. Ось нехай прийде нова війна, ми їм покажемо, що ми знаємо та хочемо. У ту війну тільки дурний Гітлер урятував їх, а то б тепер від них ні сліду не зосталось би на світі.

— А чим він їх урятував? — спитав гість.

— А тим, що здійняв у народі проти себе ще більшу ненависть, ніж була до Сталіна. Ви там, у своїй каторзі, не могли бачити, що він тут виробляв з нами, як він нас ще за дурнішу скотину мав, яке рабство на нас наклав. Комуністи хоч стараються прикривати його хорошими словами, а нацисти так без усякого прикриття катували нас.

Та от нехай прийдуть тепер американці! Коли не будуть такими самими дурнями, як німці, коли дадуть нам нашу самостійну Україну, тоді большевики побачать, як ми їх,

отих американців будемо "ненавидіти".

— А як вони нам і поміщиків, і капіталістів, і всяких панів привезуть із собою, — тихо спитав гість. — То як їх будемо приймати?

— Ніколи в світі! — аж ударив по столу Юхим. — Оце ж і була друга дурість німців. Вони хотіли замінити нам большевицьких панів своїми панами. А ми на це їм сказали: "К чортовій матері! Ніяких більше панів, ні чужих, ні своїх! А тепер ми американцям ще скажемо... "і ніяких наймитів не хочемо мати в себе, самі собі хочемо бути хазяїнами і робітниками". Так же я кажу? Це ж вона є ота трудова... коле-кго-кратія, чи як там ви кажете.

— Та так ніби.

— Ну, от. І коли американці зможуть оце зрозуміти й схочуть таку волю нам принести, то нехай сміливо йдуть, нехай хоч завтра починають війну, ми їм дамо свою народну армію, повстанську. Вона в ячейках давно вже є і воює з советами, а тоді повстане ціла організована армія. Та не тільки в Україні, а й у Росії та по інших краях Радянського Союзу. Та чи американські капіталісти здатні це зрозуміти? Оце питання. Як ви думаєте?

Гість зідхнув і сказав:

— Хто його зна. Це у великій мірі залежало б ще й від того, чи вони повірили б, що більшість людей в Радянському Союзі мають отаку ненависть до Сталіна та большевизму, як оце ви кажете.

— А що, американські капіталісти такі дурні, що не можуть зрозуміти такої простої задачі, яку й Гаврик може рішити? — запитав Юхим. — Та яке ж інше почуття може бути в наших радянських людей до большевизму? Нехай зміркують. Я заробляю 400 карбованців на місяць. Так? А кіло житнього хліба коштує карбованець двадцять копійок. На нашу сім'ю треба чотири-п'ять кілограмів на день, скажемо: 6 карбованців, а на місяць, значить, 180 карбованців. Так? На сам хліб. Скільки ж, питається в задачі, застається на все інше? 220 карбованців, а дрова самі на місяць зимою 500 кілограмів коштують 230 карбованців. Отже ще й не вистачає на дрова. А чим же жити? М'яса ми в очі ніколи не бачимо, молоко для дітей раз на тиждень на чотирьох один літер купуємо. А на трамвай, а на городину, а на тютюн, а на... Про одіжy вже й не думати. Діти голі та босі бігають навіть зимою. Живемо напівголодні, сонця ніколи не бачимо, бабраємось у бруді, дихаємо смітником та нужником, з хвороб не вилазимо. Та отак не день, не місяць, не рік, а роки, а без кінця до самої смерті нашої. І діти наші так само будуть жити. Оце наше щастя. А там трошки вище за нас, розкошують наші пани, женуть автами по вулицях, заливаються шампанським по своїх ресторанах, живуть у палацах і особливих помешканнях. Так скажіть, на милість, чи треба багато розуму, щоб зрозуміти, яким чуттям такі, як ми радянські люди можуть горіти до Сталіна та його партії? А нас же таких, як наша сім'я, є відсотків шістдесят. Значить, мільйонів сто двадцять. Трошки менших, ніж ми злидарів є відсотків тридцять. А відсотків десять оті розкошуни-сталінці. А до цього додайте мільйони тих, що по концтаборах, як от ви, чи наш Панас, пропадають. Та рідко ж знайдете в нас по Союзу сім'ю, в якій би не було

свого Панаса, ближчого чи дальшого. А голод 1933 року? Мільйонів вісім у нас в Україні померло від нього. Матері дітей своїх їли. Трупі по вулицях валялись. Селяни зі слів бігли в міста й просили милостині шматочком хліба, того самого хліба, який вони самі робили та який сталінці в них забрали. Хто ж його створив, хто організував той голод?

Юхим витяг жовту, худу руку й крикнув:

— Сталін! Сталін свідомо, організовано створив нам голод, щоб загнати селян у свої колхозі, у свою каторгу тут у нас, в Україні. Та й співає тепер нам гімн: "Живи, Україно, прекрасна і сильна" бо "в Радянському Союзі ти щастя знайшла". Так от, нехай американці зіркують, може в населення України не бути отої ненависти до Сталіна та його ладу? Га? Може, скажіть?

І бачачи, що гість мовчав, Юхим обурено тикнув у нього пальцем, неначе той був американцем.

— Ага, мовчите? Але війна не мовчатиме, вона скаже своє слово. І вони почують його, наші пани! Світ жахнеться від нашої любові до сталінців!

"Замучимо, замучимо, замучимо"... — раптом блискавкою промиготіло в мозку Степана Петровича. Він злегка труснув головою, неначе викидаючи щось із неї, і спитав:

— А що ж нам до війни робити? Терпіти отак і далі? А як війни і зовсім не буде, як Сталін та Труман якось помиряться, то нам так і помирать у каторгах? Адже народ сам, мабуть, не зможе скинути большевиків? Правда? Коли б хоч яка-небудь організація була, щоб було кому керувати народом, як збунтувався б. Ми там, на каторгах не знаємо, що тут у вас, чи є хоч яка-небудь таємна організація?

І він з напруженою хоч і непомітною увагою зиркнув на Юхима й Оксану. Юхим у понурій задумі покрутив головою.

— Ні, щось не чути нічого за якусь організацію. Злоба, ненависть люта є, а організація... Так як ти його організуєшся, коли вони таку свою організацію завели, що діти на батьків доносять і на каторгу засилають. Ні партійні, ні безпартійні, ніякої організації завести не можуть; як тільки двоє-трое закладуть якийсь зародок, так четвертий підсланий провокатор зараз же видає їх і всіх арештовують. Зокрема всі готові на всяку організацію. Дайте нам волю, завтра буде мільйонна партія.

— А ви самі тепер які: партійні чи безпартійні?

— Та ми — партійні... — неохоче муркнув Юхим.

— Ох, партійні, партійні! — гірко похитала головою Оксана.

Гість здивувався:

— Партійні? А яким же способом вас прийняли до партії? Ви ж родичі "ворога народу", політичного в'язня?

Обоє Віденки немовби трохи пригнічено помовчали й ще більше похмарніли.

— Е, яким способом! — раптом схопився за пляшку Юхим і почав наливати вина. — Колись ми згадаємо їм і деякі способи, якими вони втягають людей до їхньої партії. Згадаємо і це!

І, взявши в руку свою склянку, він половину її випив і поставив на стіл. Потім раптом перехилився до гостя і шепотом сказав:

— Народ не зможе без кінця терпіти. Колись мусить терпець увірватися. Коли ні війною, ні організацією, то чимсь іншим, а мусить він себе рятувати.

І знову взяв склянку в руку. Але, не піднісши її до уст, знову поставив на стіл і прихилив голову до Іваненка. Прихилив, якось мить так тримав і нарешті ще тихіше прошепотів:

— Убити Сталіна і все його Політбюро. Оце єдиний, коли так, рятунок.

Він не був п'яний, ні, але змішана з вином горілка робила своє, це виразно було видно. Жовті загорілі очі його хижо вп'ялися в лице гостя і з припухлого рота його ще раз зашипіло:

— Убити Сталіна! Нема іншої ради. Єдиний рятунок наш.

— Хто ж це зробить? — теж прошепотів гість.

— Хто-небудь! Я знаю? Народ, кажу, не зможе більше терпіти. Та, може, якийсь таки з його міністрів... Не стане терпцю та й... Бо всі ж тремтять, навіть ті, що там "нагорі" коло нього. Або якийсь партієць, або просто з народу. Я знаю? Знайдеться. Так, кажу, не може без кінця бути. Не може! Мусить настати якийсь кінець. Та давайте мені бомбу, і я перший піду на свою і на його смерть. Як так помалу в нужнику весь свій вік помирати, краще зразу героєм померти за всіх. Отак я думаю!

І, схопивши склянку, Юхим одним духом випив решту вина. Оксана витерла рукою очі й теж узяла склянку.

Ну, тепер Іваненкові не було чого далі лишатися. Він ще трохи посидів, потім умить схаменувся й почав прощатись.

— Я ж на свій поїзд запізнюся!

— А ви сьогодні їдете далі?

— Та сьогодні ж. Я ж тільки щоб вас одвідати зліз із свого поїзду. Ну, та опівночі маю другий.

— А вам же куди?

— Ну, бувайте здоровенькі. Може, ще коли побачимось.

— Дай Боже, щоб побачить! — сказав Юхим, потискаючи руку гостеві. — Ну, спасибі ж вам, що завітали, що принесли вісточку про нашого бідного Панаса та що так розворушили нас вашою розмовою.

— Ой, розворушили! Ой, спаси ж вас Цариця небесна! — додала Оксана і, обнявши Степана Петровича, з сльозами зворушення розцілувала його.

А в кутку на підлозі з-під лахміття визирали "жаб'ячі" голівки й провозжали очима хорошого щедрого дядька.

[Белугін викликає до себе дружину Степана Петровича та його доньку Марусю і змушує їх стати сексотами. Маруся йде за порадою до свого дядька Сергія Петровича Іваненка, який живе разом зі своїм сином Івасиком.]

Маруся пройшла до фотелю, побачила Івасика, який не рухався, і запитально-тривожно подивилась на дядька.

— Ваня — не хворий? — тихо спитала вона.

— Ні, ні, ні! То він так, трошки втомився після гімнастики в школі та оце трошки задрімав. Це нічого, нічого...

— О, в такому разі я не знаю... — нерішуче і ще тихіше промовила Маруся. — Я хотіла з тобою, дядю, поговорити про одну... важливу річ. Але коли Ваня спить, то... я боюсь, що ми його розбудимо. І крім того, я хотіла говорити з тобою зовсім наодинці.

— Так чого, так чого ж! — швиденько й охоче заговорив Сергій Петрович. — Ми можемо поговорити й наодинці. Чого ж. Давай ось вийдемо на нашу "дачу", сядемо на лавочку й поговоримо. На подвір'ї нікого немає, і нам ніхто не буде заважати. Чого ж, чого ж!

Однак Маруся вагалася.

— Коли ж, бачиш, дядю, я не хотіла б, щоб нас бачили разом... А проте, Господи, хіба ж я вперше приходжу до тебе? Розуміється, ходім на "дачу".

І вона рішуче пішла з кімнати. Сергій Петрович кинув оком на сина, який не рухався, і вийшов за дівчиною. Вони сіли поруч на лаві. Сонце ще падало десь там за будинком і тіні в подвір'ї були немовби в золотому поросі. Вікна в усіх поверхах були розчинені й із них чулися голоси, сміх, лайки, звуки звичайного буденного життя.

— Ну, що ж, Марусенько, давай будемо говорити? — почав Сергій Петрович.

Маруся дивилась собі під ноги й мовчала. Потім колупнула передком черевичка, взутого по-літньому на босу ногу, камінчик і рішуче глянула просто в очі Сергієві Петровичу.

— Ну, дядю, можеш мене привітати: я вже... сексотка. Сергій Петрович знову зробився спокійним і поважним.

— Ти жартуєш чи серйозно? — рівним голосом спитав він, і чулось, що він спитав так собі, знаючи вже, що ніякого жарту тут не було.

— Серйозніше не може бути, дядю.

І вона почала жваво, трішки з напруженою іронією, розповідати про свою візиту до Белугіна. Сергій Петрович мовчки слухав її, не подаючи ні одним звуком, ні рухом знаку якого-будь свого ставлення до слів Марусі. Коли вона скінчила своє оповідання, він похилив голову і сидів так, не рухаючись. Іноді, немов вивіряючи небогу, зиркав на неї з-під лоба, потім знову дивився в землю й напружено думав.

— Ну, дядю? Що ж мені робити? Колись ти мені сказав, пам'ятаєш, у нас, коли тато говорив про листа дядька Марка... ти сказав мені: "Всякий комуніст повинен бути сексотом і доносити навіть на батьків своїх для партії і Сталіна. Вище за них нема, мовляв, нічого на світі". Таке приблизно ти казав. І ще, пам'ятаю, додав, що треба слухати і виконувати все, що партія каже. Ну, от я з тобою погодилась і без вагання прийняла сексотство. А тепер я думаю: що ж мені робити? Доносити на тата, на маму, на тебе, на всіх вас, як ви щось скажете не так, як каже партія? Але звідки ж я можу знати, так чи не так? Як я можу бути вашим суддею? Що мені робити, дядю? Я тебе послухала, але тепер не знаю, чи добре я зробила, що згодилась.

Сергій Петрович підвів голову, глянув дівчині просто в очі й тихим, рівним голосом

спитав:

— А що ж ти інше могла робити, коли тобі було запропоновано?

— Не згоджуватись!

— Значить, бути зараз же за непослух партії викиненою з неї, арештованою і... і всяке таке інше? Бо, значить, ти — не активна, не щира комуністка, а шкурниця, а, може, і таємний ворог народу. А через тебе, може, і тата, і маму, і брата, і мене було б так само викинено і арештовано і всяке інше. То це було б краще?

Маруся похилила голову, посиділа так і тихо в землю пробурмотіла:

— Було б не так... гидко, нечесно і... неможливо.

І, підвівши голову, вона обурено, гаряче прошепотіла йому в лице:

— Значить, ти радиш мені доносити на тата, на маму, на всіх, кого люблю? Так?

Сергій Петрович не відповідав.

— Що ж ти мовчиш, дядю? Що ж мені робити, що?? Ти казав тоді: "Слухай старших". Ну, добре, я слухаю. Ти, старший, ти найстарший у нашому роді, ніби батько наш. Ти — професор, ти навчаєш фізики, хемії студентів. Добре. От я прийшла до тебе прохати навчити мене, тільки не хемії, а що мені робити, як мені тепер жити? Почекай, дядю, почекай, дай мені сказати вже до кінця. Я всі ці дні, після того, як записалась у сексотки, думаю, думаю, думаю і готова сказитись од дум. Я десять днів не виходила з дому. Я боюсь іти в університет, боюсь зустрічатись з товаришами, — бо або вони сексоти, або я почую від них щось таке, що повинна донести. І тепер у мене виникла сила питань, на які я не можу собі відповісти. Мама турбується, бачачи мене такою. Я їй сказала, що я трохи хвора. Але я хвора тільки на непевність і страх. Як мені жити тепер, дядю? Як мені тепер поводитись з людьми, як ставитись до них?

Ну, добре: я — комуністка, комсомолка. Але невже я через це мушу перестати любити своїх близьких? А я мушу перестати, бо як я можу любити тих, на кого я завтра можу донести, та й яких я сама вже боюсь, бо й вони, може, вже сексоти? Добре: любити Сталіна, партію, соціалізм. Але невже для цього я мушу не довіряти навіть рідній матері або шпигувати за нею, доносити на неї, віддавати її на страшні страждання? Морально це? От покійний Жданов казав, що в комуністів нема своєї моралі. А чия ж є у них? Чия? І коли такий авторитетний комуніст, один із наших вождів, так казав, то кому ж вірити і за чією мораллю жити? Нічого тепер не розумію. Моє сексотство всю мене перевернуло. І я тепер почуваю себе такою самотньою, самотньою. Я вже навіть маму підозріваю. Тата ні, бо він — сміливий, чесний, сильний, він скоріше пішов би на муки, ніж бути сексотом, таємним, паршивим агентом, провокатором, шпигуном.

— І разом з собою він волів би потягти на муки і маму твою, і тебе, і всіх нас? — сумно й немов задумливо пробурмотів дядько Сергій.

Маруся скинулась і розпачливо заломила руки:

— Ну, а що ж робити? Що? Віддати інших людей на муки? Ворогів, мовляв, соціалізму? Але який же то соціалізм, що вимагає таких вчинків? Чого ти мовчиш, дядю? Ти зневажаєш мене тепер? Чи боїшся, що я донесу на тебе?

Сергій Петрович раптом узяв її за руку й сильно стиснув.

— Не говори дурниць та ще так голосно. А послухай мене. Оце тільки що з міліції вернувся Ваня. Його там сильно били.

— За що?? — з жахом скрикнула Маруся.

— Тш-ш! Били "передмовно", щоб одразу сповнити його страхом і щоб він не відмовлявся.

— Від чого??

— Від сексотства... — пошепки сказав Сергій Петрович. — Так, так, Марусенько, хлопця дванадцяти років били гумовою палицею, щоб він не відмовився бути шпигуном за своїм батьком і донощиком на нього. І що ж, по-твоєму, він повинен бути моральним, чесним і не згоджуватись? Га?

— О Боже мій! О Боже мій! — з жахом прошепотіла Маруся.

— От він після цієї екзекуції лежить оце лицем униз і не може сидіти. Я ще не бачив його тіла. Коли гумовою палицею бити, то слідів, кажуть, на тілі не лишається, але всі м'язи напевне посічені. Йому наказано, під страхом лютої кари йому і мені, нікому про це не розповідати. Але дурні люди: не все страхом можна примусити робити. Ваня не мав страху мені сказати. А я не маю страху тобі про це говорити. Не маю, бо бачу, яка ти є. А крім того я маю говорити тобі ще про інші речі. Ходім у хату.

І він, не чекаючи відповіді, трудно підвівся й пішов до дверей. За ним Маруся. Коли вони ввійшли в кімнату, то побачили Івасика, що сидів коло розчиненого вікна боком, на стегні біля столу, поклавши на нього голову. Він зараз же підвів її й голосно сказав:

— Я все чув, що ви говорили. Але я не піду доносити в міліцію.

Маруся швидко підійшла до нього, обняла його за плечі і, пригорнувши до себе, стала жагуче цілувати його в чоло, в голову, в лиця. Івасик тільки похитувався й сильно стискував її за руку.

— А тепер, діти, — сказав Сергій Петрович, — ми зробимо так: зачинимо вікно, щоб ніхто звідти нас не чув, переведемо Івасика на його ліжко, покладемо його так, щоб йому було зручно, а самі сядемо коло нього й трішки поговоримо.

Івасик не протестував. Вони так і зробили. В хаті вже починались сутінки, але лампа зо столу заганяла їх у кутки. Рухи в дяді Сергія були, на диво Марусі, не такі як звичайно, не шамотливі, а незвично повільні, поважні, і руки злегка тремтіли.

— Ну, от. А тепер, Марусино, та й ти, Івасику, слухайте пильно, що я вам казатиму. Хто зна, чи доведеться ще говорити отак, та що буде з нами завтра. Бо я бачу, голуб'ята мої, що на нашу родину почалось уже серйозне полювання. Тому, поки ще не пізно, я хочу переказати вам мій досвід і моє знання, може, вони вам на що-небудь здадуться, та, може, коли ви вцілієте, передасте далі тим людям, які житимуть після нас. Я не думаю, що, коли мене арештують, то арештують і вас. Отже...

— Але за що ж тебе і нас мають арештувати?! — скрикнула Маруся. — Ти — член партії, професор. Батько так само, член Верховної Ради. Що ми зробили?!

— Тшш! Не так голосно такі слова кажи. Ми нічого не зробили, але вони думають, що ми можемо, що здатні зробити. І цього, дитино, досить, щоб нас... "знешкодити".

— Без жодних доказів?!

— Для них найкращі докази в доносах їхніх сексотів.

— Значить, я можу тепер кого-хоч загубити своїми доносами?

— Так, од твоїх доносів багато буде залежати, їх перевірять, і коли вони хоч трошки підтвердяться, загине той, на кого ти донесеш. Не підтвердяться, тебе візьмуть на підозру і ти можеш загинути. Бо, значить, і ти непевна.

— Вибач, дядю, я не зовсім розумію. Хто ж є для них певний? Ті, що не арештовані?

— Ні, не так. Певні ті, що не м о ж у т ь шкодити.

— А які ж не можуть шкодити?

Сергій Петрович помовчав і тихо-тихо відповів:

— Ті, що зв'язані, скуті, що не можуть рухнути ні пальцем проти влади. Звичайно, не фізично скуті, а морально, не фізичними кайданами, а... чимось іншим. Правда, є скуті й фізичними кайданами, в концтаборах, тюрмах, каторгах. Але часом духові кайдани міцніші за фізичні. Так, дівчино, люди воліли б мати фізичні кайдани, піти в концтабори, на каторгу, аніж бути в кайданах духових. Та не сила їм порвати їх. Не сила!

І Сергій Петрович кумедно кркнув і знову замовк. А два обличчя впилися в нього двома парами очей і ждали.

— А які ж то духові кайдани, дядю? — нарешті тихо кинула Маруся.

Сергій Петрович пильно по черзі подивився на дітей, немов перевіряючи їх. І з гірким усміхом проговорив:

— Які кайдани? Дуже прості: любов і страх. Любов до себе чи до інших і страх за себе чи за інших. Любов до себе — це насамперед любов до життя, яке б воно не було. Це найвищий закон тієї сили, що нас створила. В науці ця любов зветься інстинктом життя, або інстинктом егоїзму. Запам'ятай, Івасику: інстинкти. Це — величезні сили. Всяка жива істота має інстинкт життя і, хоче чи не хоче, мусить підтримувати його всіма засобами: їжею, одежею, приміщенням. І коли якийсь ворог віднімає ці засоби, в неї виникає страх за своє життя. Тоді її інстинкт кричить, гвалтує, примушує істоту тікати від ворога або боротися з ним усякими способами.

Та є ще інші загрози істоті: наприклад, фізичні страждання, фізичні болі. Через те от буває, що, коли живу істоту б'ють, завдають їй фізичного страждання, то у неї теж виникає страх. В більшості випадків люди коряться тим, які їх б'ють, виконують усякі їхні вимоги, признаються в усьому, чого й не робили, стають сексотами, шпигунами за близькими людьми, зрадниками, катами, убивниками інших людей. Оце одні кайдани.

А є ще й інші. Це — любов до дорогих людей, страх за них, за їхнє життя. Страх за їхнє життя у батьків, наприклад, такий, що вони готові на все, щоб урятувати своїх дітей від мук. Добре це чи погано, це — інше питання. Але це так. І тому ті, що мають змогу загрожувати життю дітей, можуть використовувати цю силу інстинктів на свою користь. Так само "ті" використовують любов дітей до батьків і через неї беруть дітей у кайдани. Є, звичайно, і такі батьки і такі діти, у яких любов до себе перевищує все, які через страх за себе чи за якісь вигоди собі готові продати своїх батьків або батьки своїх

дітей. Це буває не так і рідко, на жаль.

— У нас у школі один учень доніс на свого батька, що той ніби робив саботаж на заводі, — тихо проговорив Івасик. — Так батька арештували і заслали в каторжні роботи, а синові дали дві тисячі рублів і велосипед у нагороду за героїзм. Його дуже вихваляли всі й ставили нам учням за приклад.

— І ніхто йому не розбив морду? — теж тихо спитала Маруся.

— Ого, нехай би хто спробував, так того зразу ж було б так само заслано на каторжні роботи. Маруся хмарно хитнула головою.

— Так, страх за себе. Все страх, все страх! І раптом рвучко вернувшись до старої теми, вона рішуче сказала:

— Ну, дядю, ти все ж таки відповідж на мої запитання. Я без цього не піду від тебе.

— Будь ласка, питай... — сказав Сергій Петрович і в задумі почав мацати себе по кишнях.

— Ти щось шукаєш, дядю?

Дядько схаменувся і перестав мацати.

— Нічого, це я так. Я недавно покинув курити й тепер, коли мене що-небудь трошки схвилює, хочеться курити. Та це нічого, ти питай.

Маруся серйозно вдивилась у дядя й сказала:

— Добре. Так от, перше запитання, на яке ти не відповів: чим саме ми, Іваненки, можемо бути шкідливими партії й владі? Ми виконуємо, наскільки я знаю, все, що вимагається від нас. Ми працюємо, ми платимо партійні внески й державні податки, ми ходимо на зібрання, ми голосуємо. Ми навіть ніколи у себе радянських анекдотів не розповідаємо, хоча я їх дуже люблю, коли вони дотепні. Я просто не розумію, чим ми можемо бути здатні на шкоду? Чим, дядю?

Сергій Петрович чудно й пильно подивився на Марусю. Потім тихо й сумно відповів:

— Правдою, дівчино.

— Правдою?! Не розумію. Якою правдою? Про що?

— Про все. А надто про те, що робить партія та влада, як живе народ наш, що діється в світі, про все життя взагалі.

— Хіба партія каже нам неправду?

— Неправду, дівчино.

— Для чого??

— Для того, щоб сховати дійсність, щоб не викликати проти себе недовір'я й обурення населення, щоб легше зберегти свою владу над ним.

— А хіба дійсність така погана?

— Дуже погана, Марусю. Дуже погана.

— Чим саме?

— Стражданнями, несправедливістю величезної маси людей. Нищенням правди. А що таке правда, питаєш ти мене? Правда чи справедливість, це теж закон життя. Це, Івасику, теж немов би інстинкт, себто сила в нас, з якою ми родимось на світ, яку

маємо в спадщину від наших далеких-далеких прадідів. Коли тобі, Івасику, було три чи чотири роки, ти вже сильно відчував неправду, несправедливість. А я тебе ніколи не навчав так відчувати. Ти плакав і кричав, коли бачив, що кому-небудь робилась несправедливість. Та навіть у деяких розумніших тварин є цей інстинкт правди. Отже кожна людина, хоче вона чи не хоче, знає про це чи не знає, носить у собі цей закон правди —справедливості. Тільки в одних, здоровіших, нормальніших людей, він діє дужче, імперативніше, як говориться по-ученому, а в інших, хворіших, ненормальніших — слабше.

— То, значить, партія хвора, а ми здорові? — здивовано поширила очі Маруся,

Сергій Петрович кинув пильним поглядом на небогу і немовби завагався з відповіддю. Нарешті злегка покашляв і обережно почав:

— Бачиш, Марусино, тут виходить одне маленьке непорозуміння. Нам часто кажуть: "партія думає так і так", "партія хоче того чи того", "партія наказує те чи те", все партія, партія. А в дійсності партія як така, себто оті мільйони людей, що в ній записані, ніяких постанов чи наказів не видають і нічого до появи цих наказів не знають про них. За них роблять постанови і накази так звані "вожді партії", якийсь, може, десяток-другий людей. Отже казати, що "партія хвора чи здорова", не можна. В партії є багато здорових, нормальних людей, здатних на правду, на справедливість, у багатьох партійців оцей закон погодження сил діє досить правильно, і вони часто страждають од того непогодження, яке помічають або навіть самі примушені робити, примушені чи то страхом, чи любов'ю.

Але в партії, як я сказав, є оті вожді, оті десятки людей, які все вирішують, постановляють, карають. У них отой закон правди діє вже неправильно, він у них уже забитий іншими силами, а головне силою надмірного себелюбства, розбухлим інстинктом егоїзму. Інстинкт себелюбства, егоїзму, Івасику, необхідний для життя. І він є у всіх живих істот. Але цей інстинкт буває здоровий і хворий. Хворий оце і є той розбухлий, надмірний, який усе забиває в людині. І такі люди, в яких є отака хвороба егоїзму, вже мало здатні на правду, вони її не можуть або не хочуть бачити, бо вона не погоджується з їхніми інтересами. Тому вони її не люблять і за неї навіть карають тих, які не можуть її не відчувати. Вони й їх примушують її ховати, робити неправду, вони й інших калічать, роблять ненормальними. Розумієш, Марусино?

І Маруся, і Івасик не зводили очей з Сергія Петровича. Івасикові, видно, заболів лікоть од його пози, бо він нетерпляче підібгав під бік собі подушку й сперся на неї всім тілом. А Сергій Петрович, стараючись не показати того, спостерігав їх обох, а надто Марусю, з таким глибоким зацікавленням, з яким учений спостерігає реакцію елементів у якомусь експерименті, від якого залежить усе його життя.

— То виходить, що Сталін... — почала було Маруся і зупинилась. Потім тихше закінчила:

— ...що Сталін не любить правди? Але ж в історії компартії розповідається, як він замолоду глибоко відчував неправду царського режиму, як він боровся з нею, як його жандарми арештовували, тримали в тюрмах, у засланні, як він робив з Леніним

революцію за правду і справедливість, за всіх експлуатованих і бідних проти багатих і експлуататорів. Хіба це — неправда, дядю?

Сергій Петрович знову помацав руками по бічній кишені, в якій колись носив тютюн, але тільки зробив горлом так, наче ковтнув щось, і поклав руку на коліно.

— Так, до певної міри це — правда, — обережно відповів він. — Замолоду люди бувають здоровіші, чуліші до закону правди. Потім вони старіються, слабшають, всередині їх розвиваються інші сили, які й забивають інстинкт правди. А надто такі сили як любов до влади, панування, високої оцінки себе людьми, до оплесків, вихваляння, плазування перед ними інших людей. Ця любов до високої оцінки у людей спадкова, вона стала немовби просто інстинктом. От ти, Марусю, поспостерігай сама себе, і ти помітиш, що й у тебе є нахили до того, щоб тебе люди високо цінили, хвалили, шанували, навіть заздрили тобі. Це знов таки навіть у нижчих тварин помічається, собаки, наприклад, дуже чулі до оцінки їх, дуже люблять, щоб їх хвалили, і не люблять, коли їх лають (не б'ють, а тільки лають!). Розуміється, висока оцінка несе з собою всякі вигоди: пошану, гроші, любов. От у нас, у Радянському Союзі, дуже вживається оцінка в роботі, оце наше соцзмагання, або в спорті: хто дужчий, хто кращий.

— У нас у школі весь час змагаються, — вставив Івасик.

— І скрізь люди, Івасику, змагаються та прагнуть найкращої оцінки. І то добре, коли заслуговують її. Але є люди, які високої оцінки не заслуговують, а бажання її мають дуже велике, навіть хворобливе, ненормальне. Так от, Марусю, то правда, що Сталін у молодості, коли мав і здоров'я і сили, то мав і інстинкт справедливості сильний, здоровий. І заслуговував високої оцінки. А як почав старіти, коли сили почали слабнути, інстинкт правди почав приглушуватись іншими силами, отим себелюбством, славолюбством, владолюбством...

— Ой, дядю! — скрикнула Маруся. — Так, виходить, що всі старі люди повинні бути страшними егоїстами, себелюбами...?

— Ні, дівчино, не всі, а тільки ті, які живуть у сприятливих для розвитку цих сил обставинах. У нас з тобою тепер нема владолюбства. А дай нам владу, дай можливість панувати, командувати, і ти побачиш, як ми швиденько навчимося дивитись на себе як на вищих істот, бути владолюбам, як полюбимо таку "професію".

— Але ж багато людей (та що: майже всі люди) так високо оцінюють Сталіна! — аж піднесла голос Маруся. — Його ж так усі люблять, так славлять. Він же справді такий геніальний, він усім нам батько. Як же так, справді, дядю? Ти несправедливий до нього.

Експеримент почав давати небажані й навіть небезпечні результати. Сергій Петрович вдивився в Марусю: очі в неї були напружені, стривожені, навіть злякані.

— Так, Марусю, ти маєш рацію: багато людей щиро люблять Сталіна й високо оцінюють його. І я тобі висловлюю оце не свою думку про нього, а думку інших людей. Я стараюсь бути якраз справедливим, об'єктивним, я слухаю тих і тих, а хто з них має більше рації, це не нам, мабуть, судити. Так що ти на мене так дуже не накидайся, а послухай уважно.

— Я готова слухати, але коли ж...

— Ну, от і добре. Так давай тепер розглянемо, що кажуть одні і що кажуть другі. Ти, видно, добре знаєш, що кажуть ті, які хвалять і люблять Сталіна. Але що кажуть інші, напевно не знаєш, бо казати що-небудь проти Сталіна, як тобі відомо, у нас заборонено. Правда ж?

Маруся знизала плечима й нічого не сказала.

— Так от, давай насамперед проаналізуємо, кого ми, звичайно, любимо, а кого ні. Ми любимо тих, хто нам добро робить. Правда? А того, хто робить зло і приносить страждання, того ми не любимо, ненавидимо, лаємо. Правда ж і це? Так, Марусю?

Маруся, не знаючи, до чого воно йдеться, ухильно муркнула:

— Не знаю. Здається.

— Та певно, що так, це просто істина. Отже хто у нас повинен любити Сталіна? Очевидно ті, кому він дає добро. А що таке у нас в Радянському Союзі добро? Це насамперед добра їжа, добра одежа, добре помешкання. А зло — погана їжа, погана одежа, погане помешкання. Правда? А ти знаєш, скільки людей і нас мають погану їжу й погане життя взагалі? Ти цікавилась цим питанням?

Маруся зам'ялась і троки зніяковіло сказала:

— Я не мала нагоди цим цікавитись В партії про це не говорять. Але я думаю, що їх не так багато.

— Ні, Марусино, на жаль, їх дуже багато. А що в партії цим не цікавляться і про це не говорять, то це зрозуміло. Спробуй поцікавитись, і ти побачиш, що тобі за те буде.

— То, виходить, що ми, тато, мама, я і вся родина любимо і високо оцінюємо Сталіна за те, що ми маємо добру їжу, добру одежу, добре помешкання? — гостро спитала Маруся.

Сергій Петрович немов не помітив її тону й навіть з усміхом одповів:

— А що ж, хіба ви повинні за це ненавидіти його? Це ж було б ненормально, антиприродно, ніде цього не буває, за добро не ненавидять.

Маруся гордо підвела голову.

— Ми любимо Сталіна за те, що він робить добро всім людям. І то неправда, що у нас багато людей погано живуть. Так було колись. Але потім, як сказав Сталін, "жити стало легше, жити стало веселіше". Це його власні слова, як ти напевно знаєш, а він брехати не буде. І вся наша література, всі наші журнали, книги, газети, всі кажуть, що ми творимо щастя у нас і будемо творити його на всій планеті. І ми готуємо світову революцію для того, щоб знищити соціальну несправедливість на землі і установити на ній такий соціалізм, як у нас. І Сталін веде нас у ту боротьбу. От за що ми його любимо, а не за те, що ми маємо добру їжу і багато грошей! Тато заробляє ті гроші своєю працею. І крім того, він член Верховної Ради. А депутати Верховної Ради одержують великий гонорар. Отже тут ніякої несправедливості немає. Ні, ми не за гроші любимо Сталіна. Ти несправедливо кажеш, дядю.

— Тим краще, тим краще, голубонько! — поспішно сказав дядько. — От тільки мимоволі виникають деякі питання. От, наприклад, таке: коли ми вже маємо соціалізм і щастя і вже йдемо, як тобі відомо, в комунізм, то для чого партії, чи Сталіну, коли

хочеш, вживати таких засобів охорони нашого щасливого ладу? Ти сама тільки що сказала: який же то соціалізм, коли треба бути сексотами на своїх батьків, посилати їх, як ти сказала, на муки і смерть? Як ти думаєш?

Маруся стисла золотисті брови з таким виразом, наче хтось болюче наступив їй на ногу, і мовчки стала дивитись убік. А Сергій Петрович знову, немов не помітивши того, невинно продовжував:

— Крім того, чого треба так страшно охороняти свій народ, так пильно забороняти всяку правду, коли він щасливий? Яка пропаганда ворогів комунізму може його переконати, що він нещасливий? Га? Ти про це думала коли-небудь, дівчинко?

Маруся знов нічого не відповіла, Івасик хмикнув, а Сергій Петрович продовжував:

— Так, Марусино, ти маєш рацію, всі у нас хвалять Сталіна, всі звуть його і генієм людства, і сонцем плянети, найпрекраснішим із людей за всю історію людства. Це так. Але... В яких умовах і для чого ті чи інші люди так кажуть? Чи дійсно вони так оцінюють Сталіна? Оце цікаво. Та от, дівчино, скажу тобі одверто: от я оце тільки що на зібранні учених і службовців нашої хемічної інституції найбільше хвалив Сталіна і вніс пропозицію послати йому привітання і назвати його найгеніяльнішим хеміком на землі всіх віків. Мою пропозицію було прийнято і привітання послано. Мене за неї треба було б зараз же арештувати як за нахабний глум з вождя, а мої колеги з заздрістю дивились на мене і вітали мене за те, що саме мені прийшла така чудесна ідея.

Маруся підвела очі й з хмарним незрозумінням зупинила їх на гостренькому личку дядя Мишки. Воно сумно посміхалось.

— Для чого ж ти зробив це? — понуро спитала вона.

— Для того, щоб випередити своїх колег, щоб показати, що я найбільше люблю й оцінюю Сталіна. Для того, дівчинко, щоб рятувати себе і свого сина. Це ж бо єдиний спосіб у всіх нас саморятування. У всіх, дівчинко, хто не хоче бути... мученим і знищеним. Всі кричать і перериваються від любови до Сталіна. А більшість із них в той же час смертельно ненавидять його і сміються з нього (в душі, розуміється).

— Але за що, за що?? — з одчаєм скрикнула Маруся, — Та це ж він же найдужчий за всіх вождів, це ж він має всю владу, він генералісимус, він, а не хто інший. Значить, він найрозумніший, найенергійніший, найвідданіший справі соціалізму чоловік! І тільки за це його вибрано на такий великий пост. Як інакше могло бути? Як?

І Маруся з такою тугою і жадобою вп'ялась очима в лице Сергія Петровича і лице її здалось од цього таким схудлим, що він одвернув свій погляд убік і тихо сказав:

— Так, правда, говорять одні. А другі кажуть інше. Вони кажуть, що Сталін — найстрашніша людина в історії людства. Що він — не тільки не геній, а просто досить середня людина. Розповідають, що його товариші по партії, надто товариші Леніна, називали його "ідеальною середністю".

— Але ж це все ж таки він має владу, а не вони! Він! — уперто й навіть злісно закричала небога. — Його вибрано на вождя партії й народу, його, а не їх! Це ж усім видно, це ж факт очевидний!

Сергій Петрович все так само сумно посміхався.

— Так, це — факт очевидний, і є люди, які його пояснюють так, як оце ти. Але інші (не я, Марусино, а інші, я тільки переказую їхні погляди), інші пояснюють цей факт інакше. Вони кажуть, що Сталіна ніхто не вибирав, що він сам себе "вибрав" на вождя чи диктатора, що він повбивав усіх своїх конкурентів, всіх, хто був хоч чим-небудь видатніший за нього. Зінов'єва, Рикова, Бухаріна, Троцького, Каменева і десятки старих партійних товаришів Леніна, творців більшовицької революції.

— А чого ж вони не вбили його і не стали диктаторами? Значить, він був дужчий за них? А дужчий, то значить розумніший, геніяльніший! Хіба ні?

Сергій Петрович стомлено похилив голову: ні, експеримент явно провалювався. Дівча хапалось за свої соціальні ласощі й ні за що не хотіло випустити їх. І, очевидно, буде захищати їх до цілковитого загублення чуття правди й логіки, які в початку розмови, здається, досить виразно виявлялись у неї. І чи не кінчить вона свої аргументи найдужчим, найвірнішим способом: доносом на нього?

— Ну, дядю, чого ж ти мовчиш? Чого він "ліквідував" своїх суперників, а не вони його? Що кажуть критики Сталіна?

— Вони кажуть, Марусю, що в його суперників не було того, що є в нього.

— Ага! Я ж це й кажу!

— Так, Марусю. Критики Сталіна кажуть, що в суперників його не було тієї тупости до страждання людей, яка є у Сталіна, що його інстинкт егоїзму роздувся і заглушив інші сили, наприклад, чуття жалости, співчуття, милосердя, яке буває у всіх нормальних людей, що в нього нема ніякого чуття товариського обов'язку, ніякої моралі. А в суперників не було, мовляв, цієї геніяльної якості, вони були "слиняві", як він їх називав, вони не мали, наприклад, відваги засудити на голодову смерть мільйони людей ради партійної "лінії". А він мав. І тому він виявив себе дужчим і "найгеніяльнішим". І то ж він, кажуть критики, створив таку геніяльну систему охорони своєї влади, яка примушує дітей доносити на батьків, а батьків на дітей, яка всіх громадян Радянського Союзу робить шпигунами, яка вбиває в них найприродніші чуття людини, яка тримає в рабстві, покорі й вічному страху сотні мільйонів людей. Це, дійсно, надзвичайна здатність! Та коли ж так, дівчино, коли пішло на щирість, то я тобі розкрию ще один секрет, все одно! Слухай і ти, Івасику, слухай усім серцем.

Сергій Петрович машинально поліз рукою в "тютюнову" кишеню й зараз же вийняв її.

— Слухайте: вам уже відомо, що у мене був ще один брат, Марко, і що його вбито на каторзі. Вбито, Марусю, як ти знаєш, при твоєму батькові, що він його вкусив з ненависти. Брата мого, Марка, Івасику, було заслано в каторжні роботи за те, що він брав участь в українській організації, яка боролась за волю й самостійність України. Нас, мене і братів моїх Степана та Євгена, було арештовано разом з Марком. Але нас не було заслано на каторгу. Нас усіх, Марка і нас трьох, радянська влада мучила й катувала цілий місяць. Мене цілий тиждень годували самими оселедцями й не давали води, це — звичайний спосіб допитів у радянських тюрмах. Я губив розум од спраги, починав уже божеволіти. Тоді давали мені трішки води. Потім другий тиждень мене

тримали в темному кльозеті без сидіння, в якому не було місця щоб повернутись. Твою маму, Марусю, яку було теж арештовано з нами, щодня за ноги так само тримали в кльозеті головою вниз у дірці і втикали голову в страшну гущу. Вона теж почала божеволіти. Тата твого, Марусю, так само катували. Так само було й Маркові. Але Марко все це витримав, не здався і його заслали на каторгу, на страшні роботи. А ми всі четверо не витримали, ми всі підписали все, що "партія" хотіла, і зобов'язались усе своє життя бути сексотами. І такими ми є й тепер, Марусю: і я, і тато твій, і мама...

Тут Маруся раптом упала боком, головою вниз на Івасеве ліжко і гірко, жагуче заридала. Івасик обняв її, притулився до її голови своєю головою і теж заридав. Сергій Петрович устав, помацав себе по кишнях, пішов до столу, пошукав очима, взяв грудочку цукру і поклав у рот, а губи йому дрібно-дрібно тремтіли. І так, смокчучи цукор і витираючи очі ребром руки, він ходив од дверей до ліжка Івасика і понуро думав.

Розділ 12

Нарешті діти потроху затихли й довго непорушне лежали. Сергій Петрович підійшов до них і сів на свій стілець. Маруся, не підводячи голови, витягла з кишені біля пояса хусточку і витерла очі та лице. Івасик одсунувся і теж утерся рукавом сорочки. Маруся підвелась і, дивлячись кудись повз дядя, хрипко, застуджено і мертво промовила:

— Що ж нам тепер робити? Сергій Петрович не зразу відповів.

— А ти сама як думаєш? — обережно спитав він. Маруся з понурою, злою рішучістю труснула головою:

— Я вийду з комсомолу і відмовлюсь бути сексоткою!

— А який буде результат? — ніжно погладив її рукою по руці Сергій Петрович, немов попереджаючи її одчай. — Тебе зараз же арештують, візьмуть на допит, замучать, і ти підпишеш на себе, на батька, на матір, на мене й на всіх, кого вони тобі назвуть. І нас теж арештують, замучать і, мабуть, уб'ють. Оце все, що вийде з твого хорошого, чесного пориву. Нам, дівчинко, радянським людям, унеможливлено бути чесними, сміливими, добрими, правдивими. Це злочинство, за яке ми повинні платити страшними муками і смертю.

— Ну, а що ж мені робити, Боже мій? — з одчаєм скрикнула Маруся, а Івасик аж перевернувся на спину і зараз же знову ліг на бік. Сергій Петрович уважно й неспокійно глянув на сина й знову повернувся до небоги. Але не відповів їй.

— Ну, що, дядю, ну, що робити? Як же мені поводитись тепер? Я ж більше не можу так?

Тоді дядько злегка перехилився до неї, ще в такій позі помовчав і нарешті ще тихіше сказав:

— Брехати.

Маруся незрозуміле наставила на нього великі очі з іще мокрими від сліз стрільчастими віями, подібними до довгих знаків оклику.

— Брехати? Кому? Як? У чому?

— Всім у всьому. А надто тим, які нас мучать. Це — єдиний, дитино, засіб нашого самозахисту (зрештою, як і усіх слабеньких живих істот на землі). Ми — окуповані, діти, ворожою, воєнною армією Сталіна і його Політбюра. Ми не сміємо ні протестувати проти їхніх насильств, ні критикувати, ні навіть виявляти які-небудь знаки невдоволення. За це окупанти мають "право" переможців усяко нас карати й без суду убивати.

Отже як бути окупованим? Вони мусять мовчати, слухати завойовників-окупантів, працювати на них і навіть посміхатись до них. А як ні, то їх замучать і перестріляють. Так буває раз у раз між завойовниками і завойованими, це закон війни. Правда, є люди, які здатні краще на муки піти, ніж посміхатись до катів. Я вже казав вам про це. Але не думайте, діти, що всі, які "посміхаються", погані люди, продажні, боягузи, безвольні. Або що вони не розуміють, що роблять. Ні, і воля, і розум, і чесність їхня може й готові не слухатись катів, готові йти на всякі муки ради правди й свободи, готові навіть смерть прийняти. Але не в усіх нервова система слухається їхнього розуму і волі. У більшості теперішніх людей вона не така, як була, наприклад, у стародавнього грецького філософа Епікгета. Він так само, як і ми, попав у рабство, тільки не до кремлівських, а до римських завойовників. Рабовласник примушував його відмовлятись од його віри, і коли Епіктет не згоджувався, той його мучив, бив, колов, викручував йому руки, ноги. А Епіктет тільки попереджав його: "Ой, не дуже каліч мене, адже я не буду здатний працювати на тебе". Та той не слухав і одного разу так крутнув ногу філософа, що зломив її. А той йому й сказав на це: "От, бач, я ж тобі казав. От і зламав ногу". Та й усе. І віри своєї все ж таки не змінив. А ми цього не можемо.

Сергій Петрович сумно похитав головою і в задумі поліз рукою в тютюнову кишеню. Вийнявши зараз же руку, він глибоко зідхнув і продовжував:

— Наша нервова система хворенька, слабенька, вона від мук здійсмає такий лютий крик, таким жахом обгортає волю, мозок і всю істоту мученого, що заглушує всі чесні постанови, всі благородні й горді переконання і пхає до прийняття всякого мерзенного злочинства супроти свого сумління, супроти всього свого найдорожчого і найсвятішого. От як з нами трьома братами було. А коли вже раз нервова система піддалась тому жаху і примусила когось піти на таке злочинство, то вона йому вже більше не дасть визволення. Від самої згадки про ті муки вона сповнює все ество людини таким жахом, що губиться всяка воля до опору. Для таких людей нема визволення, хіба що...

Сергій Петрович на кілька секунд замовк і тихіше додав:

— ...хіба що в самогубстві. Мені доводиться читати емігрантські російські та українські видання. В них деякі дурні називають нас, радянських мучеників, негідниками, плазунами, зрадниками, продажними людьми й таке інше, бо ми працюємо під радянською владою, служимо в завойовників, навіть пишемо книжки, навіть хвалимо окупантів. О, тим емігрантам і чужинцям дуже легко так судити нас! А нехай би прийшли сюди, нехай би спробували тут висловити свої свободолюбні, правдиві, прекрасні погляди. Чого б вони досягай? Вони навіть півслова не встигли б

сказати, як зникли б з лиця землі. Або ж... заплазували б, зацілували б ноги Сталіну, захлинулись би від своїх славословій йому.

Маруся з усієї сили зідхнула і, немов визволяючись од чогось, з обуренням покрутила головою.

— Ні, ні, я все ж таки не можу повірити! Щоб отой Сталін, якого так..., який так... Ну, хай у нас є такі, що його не люблять, але ж його так високо цінять за кордоном, по всьому світі, навіть в Америці. Та я ж пам'ятаю, як Черчіл і Рузвелт називали його весь час на мирних конференціях "великим Сталіном", "геніяльним Сталіном". Хіба ні, хіба ні. Скажи сам! Скажи!

Сергій Петрович посміхнувся своїм сумним усміхом на цей крик одчаю й неохоче пробурмотів:

— Так, Рузвелт і Черчіл були людьми європейськими, дипломатами, вони мали звичку розмовляти з азійськими владиками й знали їхні звичаї. "О, великий царю, о, пресвітлий султане! О, сонце сходу й всього світу, прийми смиренні вислови твоїх підніжків, бідного Рузвелта і покірного Черчіла"... Розуміється, тільки простодушні, наївні люди в ССРСР могли прийняти цю формальну ввічливість за вияв справжньої оцінки Сталіна. Тепер Черчіл говорить щось інакше, а Рузвелт перед смертю висловлювався про Сталіна як про людину нечесну, підступну, фальшиву, яка свого власного слова шанувати не може, одне слово, як про справжнього й не гідного жодного довір'я азіята, який шанує і цінить тільки брутальну, фізичну силу. Мені сумно переказувати тобі це, дівчино, бо я розумію, як болюче віруючим людям бачити деякі свої ікони в іншому, ніж їхнє, світлі.

Маруся аж очі заплющила, щоб не чути, і закричала:

— Ну, а всі закордонні комуністи? А поети, письменники, вчені на Заході, а мільйони робітників, хіба ж вони не славлять Сталіна? Вони ж не дипломати, і вони — незалежні від нього.

Сергій Петрович неспокійно подивився на вікно й на двері та притишеним голосом сказав:

— Тихше говорімо... Закордонні комуністи? Мільйони робітників? Так, Марусю, віра в Сталіна і в наше щастя, створене ним, у найтемнішій масі робітництва на Заході є. Яке це щастя, ми добре знаємо. А щодо поетів, інтелігентів усякого роду там, які вважають себе за "лівих" і славословлять Сталіна, то краще б не говорити про цих наївних і смішних, або продажних і гидких людей. Коли вони щирі, активні, вірні комуністичні люди, то хай ідуть сюди творити з нами наш соціалізм, хай! Чого ж вони воліють сидіти собі по своїх Франціях, Англіях і інших буржуазних країнах? Того, Марусино, що вони вже знають, що коли вони справді чесні й щирі, то вони за свою чесність, щирість, правдивість будуть зараз же по приїзді заслані на Сибір, у концтабори.

— Як? — здивувалась Маруся, — вони це знають і все ж таки вважають себе за чесних?

— Так, вважають. Ех, Марусино моя, колись і я, і твій батько, і убитий нами Марко

— всі ми були чесними наївниками. Ми теж, повіривши Москві, хотіли творити нове життя, соціалізм на Україні й по всьому світі, ми, як тисячі інших соціалістів, які хотіли бути активними, послідовними, самовідданими ідеї визволення соціально-окривджених, ми теж повірили, що Ленін, Троцький, Сталін та їхні найближчі співробітники перемогли в собі інстинкти панування, насилля, що їхня мета була справді будування щастя на землі. Ми пішли на співробітництво з ними. А вони нас схопили за горло і примусили стати їхніми покірними сексотами, безсловесними, підлими рабами, шпигунами й катами своєї власної батьківщини, нашої прекрасної України.

Оце, діти мої, та правда, яку ми, мордовані, закуті раби, не сміємо сказати вголос, а тільки шепочемо своїм найближчим. Та й то боїмось: а чи ці найближчі не підуть зараз до наших катів і не донесуть на нас, не віддадуть нас їм на нові муки?

— О дядю! О дядю!! — розпачливо, з пекучим болем сплеснула руками Маруся. — Якщо це ти про мене... як ти можеш таке про мене думати! Як ти можеш??

І вона знову впала головою на ліжко Івасика і затрусилась плачем.

— Ну, вибач, голубонько, ну, вибач... — ніяково забурмотів Сергій Петрович і почав ніжно гладити рукою її плече, — я старий ідіот. Я не тебе мав на увазі.

Маруся рвучко підвелась, і, не витираючи сліз, дивлячись усім своїм розчервонілим лицем у лице дядя, жагуче заговорила спухлими губами:

— Та я серце своє закушу зубами, голову розіб'ю об стіну, а не дам ніякими муками витягти з себе ні на кого доноса. А ти... на тебе... О Боже!.. Ну, добре. Тепер ти кажи мені, як мені бути з моїм сексотством. Що я повинна казати Белугіну? Ну, добре: брехати всім і в усьому, як ти сказав. І своїм, і татові, і мамі, і тобі, значить?

Сергій Петрович застережливо підняв палець.

— Ні, Марусино, обережно. Не так просто бери мою пораду. Насамперед зрозумій як слід сам принцип. Не всяка брехня добра. Що таке брехня? Брехня це камуфляж, ховання правди. Наші окупанти весь час уживають проти нас цього камуфляжу. Вони підробляються під усе, що ми цінімо і любимо, прибирають собі той самий колір і таким способом приваблюють до себе довірливих людей. А потім хапають їх і беруть під свою владу. Як же нам на це реагувати? Ми знаємо, що є в дійсності під камуфляжем, але вголос ми не виявляємо свого знання, ми підтакуємо, ми згоджуємось, ми славословимо Сталіна за дане нам щастя. Отже, ми брешемо, але ми й о м у брешемо. Але не собі й не своїм найближчим людям. Розумієш?

Навпаки, ми повинні дужче за всіх любити правду, тим більше, що її в нас грабують. І Боже борони брехати самим собі! Брешучи собі, ми робимось дійсними плазунами, підніжками, рабами. Такі є ті з наших письменників, поетів, які брешуть самі собі. І не треба брехати й близьким собі людям. Мені ви повинні казати правду, бо ми вже одне, ми — товариші до смерті між собою. Але щодо інших, то треба бути дуже обережними.

— Навіть щодо тата і мами? — кинула Маруся.

— Щодо тата, то я поки що нічого певного сказати не можу. Ми з ним не говоримо на ці теми, хоч і знаємо один про одного, що ми сексоти, що інакше не могли б бути

живими і на волі. Тим паче, щодо твоєї мами, Марусю. Вона була тоді дуже намучена і на все життя стероризована. Коли б ти їй сказала правду, вона б, може, сильно перелякалась і від переляку могла б наробити великої шкоди і собі, і всім нам. Отже їй я раджу нічого не казати, себто брехати. Ну, само собою, що всім іншим людям, товаришам, приятелям, подругам, всім брехати. У тебе є який-небудь залицяльник, якийсь близький товариш із комсомолу?

— О ні, — зробила зневажливу гримасу Маруся. — Я не люблю наших комсомольців: брутальні, порожні, гупі, з ними ні про що й говорити не можна.

Сергій Петрович зробив рух, немов хотів спинити її.

— Ну, ти так не кажи, дівчино, про нашу молодь. Так нас за кордоном судять. Радянські люди, а надто молодь, мовляв, егоїсти. А ті судді й не знають, що це може бути тільки камуфляж наших людей. Розуміється, є і справжні дурні та егоїсти, де немає цього добра? Але щоб уся наша молодь була така, це — неможливо, це — протиприродне. Отой закон правди діє в наших комсомольцях так само, як і скрізь на світі. Вони так само відчують (і не можуть не відчувати!) неправду, несправедливість. Тільки вони не можуть, не сміють виявляти цього відчуття, маючи страх кари за те. І тому вони мовчать, або поведуться брутально, гупо, дико. Так само вони не дурніші за інших, з ними можна було б говорити про всякі речі. Але про що можна вільно говорити у нас у Радянському Союзі? Ні про що. Ніхто своєї думки ні мати, ні висловлювати не сміє, треба повторювати тільки те, що наказує "партія". Отже хоч-не-хоч, треба про все цікаве мовчати і говорити на банальні, пусті, дурні теми. І всі співрозмовники виходять немов би дурнями. От ти їх так і оцінюєш. А вони, мабуть, тебе вважають за дурну, порожню дівчину, бо ніколи не говорять з тобою про щось цікаве й серйозне.

Ні, Марусю, ти не суди так поспішно людей наших. Але, коли в тебе нема серед хлопців нікого близького, то й надалі будь дуже обережна, камуфлюй себе під партійний колір і спостерігай, учись розпізнавати під камуфляжем свого, близького. І тоді, як розпізнаєш, потрошку піднімай свій камуфляж. Коли він так само почне піднімати, тоді зможеш ще ближче підійти до нього. Але без наради зо мною ніяк не odkривайся нікому, бо кожна радянська людина може бути сексотом. Чуєш, Марусю?

— Чую, дядю... — пригнічено проговорила Маруся і раптом додала:

— А хто такі терміти? Може, це — ми?

Сергій Петрович посміхнувся.

— Марко досить влучно назвав нас. Так, коли хочеш, ми — терміти. Ми сховані, ми під камуфляжем гриземо ту психічну тюрму, в якій нас тримає Сталін. До речі, дівчино: ти не думай, що я, кажучи "Сталін", маю на увазі тільки цю одну людину. Ні, Сталін це цілий режим, ціла філософія життя. Сталін може померти, але його режим лишиться, і я так само буду казати "Сталін". І коли ми гриземо тюрму Сталіна, то гриземо весь режим. І правду писав Марко, що термітів є мільйони. Не може бути інакше. Тільки вони мусять працювати в темноті й не бачити одні одних. Але коли ми підгриземо всю радянську тюрму і настане слухний час, вона немовби сама собою впаде, і ми всі вийдемо на волю і побачимо одні одних.

І Сергій Петрович аж руки потер од задоволення.

— Тільки гризімо, діти, дуже обережно. І ніяк-ніяк ні в гніві, ні в страху, ні в горі не скидаймо перед окупантом нашого камуфляжу. Нехай він під ним розбере, хто терміт, а хто їхній. Ми всі "їхні", ми всі — на сто відсотків "свої", ми дуже любимо Сталіна, ми навіть не мовчимо, а кричимо, ми вихваляємо його поперед усіх. От нехай і розбере Сталін, чи багато він має "своїх". Окупанти брехнею нас хочуть затуманити, щоб міцніше тримати в своїй тюрмі. Добре. Так і ми будемо мати ту саму зброю. Давно вже сказано за кордоном, що СРСР країна велетенської, страшенної, сталінської брехні. Тільки той, хто пустив у світ цю формулу, ще не знав, що там є ще інша, наша, термітська, брехня, і хто знає, чия брехня переможе. Так що ви, діти, не сумуйте і не вагайтесь: наша брехня чесна, самозахисна, справедлива брехня. Любіть правду в собі і будьте розумні, хитрі, мужні в брехні мучителям нашим. Згода, Марусинько?

Маруся підвела голову, набрала повітря в груди і шумно видихнула його.

— Згода!

— І не будеш каятись, що з сексотки терміткою стала?

— О ніколи! Я тепер розумію, що я вже й раніше відчувала щось, але не знала, що і де, і не сміла про це думати. А тепер... О, нехай! Ми будемо гризти тюрму. Правда, Івасику?

І вона з бурхливою ніжністю обняла хлопця, який не зводив з неї захоплених очей.

— Ой, сильна правда! На всі сто! — крикнув він і аж поцілував Марусю. Вона відповіла йому гарячим поцілунком, потім схопилась, підбігла до Сергія Петровича і його теж обняла й поцілувала.

— Спасибі, дядю! Спасибі. Тепер у мене легко на душі. А як ішла сюди з цією сексоткою в свідомості, ну, хоч кидайся в Москву-річку або під автобус. Тепер я знаю, що і як робити. А ти, дядю, не бійся, тебе не арештують. Івасик буде ходити до них і камуфлюватись під них. Правда? Я буду те саме робити з нашим Белугіним. А коли б, дядю, щось сталось з тобою, ти не бійся за Івасика, я його збережу, поки вони тебе випустять. Будь спокійний. Ну, а тепер я мушу бігти додому, — там десь мама сильно турбується, куди я ділась. Та й їсти тепер дуже захотілось. Я хутко знов забіжу до вас і буду тепер часто забігати. Бувай, дядю! Бувай, Івасику!

І, ще раз попрощавшись, обнявши обох, вона в тому самому піднесенні майже вибігла з кімнати. А Сергій Петрович підійшов до сина, обняв його і хотів щось сказати, але в двері застукала і в кімнату вбігла Маруся.

— Ой, вибачте, я забула дещо. Дядю, дай мені яку українську книжку. Я хочу вчити свою рідну мову, яку я забула. Коли я хоч трохи вивчу її, ми будемо говорити між нами по-своєму. Правда? Можеш дати, дядю?

Дядько почухав кінчик носа.

— Гм!.. Що ж я тобі можу дати? Все небезпечне. Хіба що Шевченка? Він дозволений Сталіном. Але все ж таки... Гм... Ну, добре, дам Шевченка. Тільки не показуй нікому й ховай під замок... Ні, стій! Не ховай. Як хто-небудь знайде, то йому буде підозріло: чого раптом ти схотіла читати якогось там хохлацького Шевченка і ховаєшся з ним.

Навпаки, тримай його одверто, мовляв, здобула книжку, щоб зазнайомитись з українською мовою, як ти знайомишся з французькою чи англійською. Добре. Ось і Шевченко наш. Іди, старий, до хитрої термітки та розкажуй їй про нашу Україну. Бери, дівчино, і бережи.

Маруся з пошаною, так як беруть дорогоцінну річ, обережно взяла товстенький том у шкіряній палітурці й притулила його до грудей. І ще раз сказавши "бувайте!", тепер поважно вийшла з кімнати, — з священною річчю біля грудей бігти не годиться.

[Під час своєї подорожі Україною Степан Петрович остаточно переконується, що Сталін та його система викликають до себе тільки ненависть народу. В одному з радгоспів Іваненка заарештовують і звинувачують у тому, що він — американський шпигун. Не витримавши катувань, Степан Петрович погоджується з цим. Пізніше його звільняють, але його здоров'ю завдано значної шкоди. Приїхавши до Москви, Іваненко зустрічається з "Дев'ятим" і розповідає йому про свої враження від зустрічей з людьми. На засіданні Політбюро "Дев'ятий" виступає з пропозицією: Сталін має добровільно погодитись на запровадження в країні системи "трудої колектократії". "Вождь народів" утримується від остаточної відповіді і обіцяє подумати.]

1950